Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½ πέννες
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλπίδας παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δεκατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος | Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαρτίου 1928 | Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 18

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Καὶ τόφερε πίσω στὴν Ἀγγλία;

— Ἔ, αὐτὸ δὲ θάταν ἀπίστευτο ; . .

— Ἄκου δῶ μπάρμπα Τζέκιν! Θὰ ἦταν πιὸ ἀπίστευτο ἀκόμη, ἂν τὸ παιδὶ δὲν ἔφυγε καθόλου ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Τί λὲς ἐσύ;

— Ἂν ἡ Ἀφεντιά σας μὲ νομίζει ἄξιο γιὰ τέτοια προδοσία!... ἔκαμε ὁ Τζέκιν μὲ ἀξιοπρέπεια.

— Ὄχι, τοῦ λόγου σου εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος, ἀπάντησε ὁ σὲρ Ρόναλδ μὲ κρυμμένη εἰρωνεία. Ἄλλωστε τὸ συμφέρον μου εἶναι καὶ δικό σου. Ἀλλὰ βλέπεις, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ σοῦ τόδωσα τὸ παιδί, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ μπαρκάρισες γιὰ τὴν Ἀμερική, πέρασε λίγος καιρός. Μπορεῖ καὶ νὰ σοῦ τόκλεψαν τὸ παιδὶ καὶ σὺ νὰ μὴ θέλησες νὰ μὲ εἰδοποιήσεις.

— Καὶ γιατὶ νὰ μὴ σᾶς εἰδοποιήσω; Ἡ Ἀφεντιά σας μιὰ φορὰ ἤθελε νὰ τὸ ξεφορτωθεῖ τὸ μωρό. Εἴτε τόκλεψαν, εἴτε τὸ χάσαμε, τὸ ἴδιο κάνει.

— Σ' αὐτὸ δὲ ζήτησα τὴ γνώμη σου, μπάρμπα-Τζέκιν... Τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά. Ἐγὼ ἤθελα νὰ ξέρω ὅτι τὸ παιδὶ βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ δῶ καὶ σὲ καλὰ χέρια. Εἶναι μεγαλούτσικο καὶ θυμᾶται τοὺς γονεῖς του. Κι' ἂν οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸ περιμάζεψαν βασισθοῦν σ' ἐλπίδα ἀνταμοιβῆς, μπορεῖ νὰ ψάξουν νὰ βροῦν τὴν οἰκογένειά του. Αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἤθελα ἐγώ...

— Κι' αὐτὸ εἶναι ποὺ δὲν πρέπει καθόλου νὰ τὸ φοβᾶστε! εἶπε ὁ Τζέκιν χωρὶς νὰ χάσει τὴν ψυχραιμία του. Πέρασαν ἕξη μῆνες καὶ δὲν ἀκούστηκε τίποτα. Λοιπὸν τὸ παιδὶ δὲ μίλησε καθόλου, ἤ, τὸ πιθανώτερο, βρίσκεται ἀκόμη στὴν Ἀμερική.

— Μπορεῖ! εἶπε ὁ σὲρ Ρόναλδ συλλογισμένος. Δὲν τὸ εἶδα καὶ καλά. Ἴσως νὰ γελάστηκα, ἀλλὰ ἤθελα νὰ μοῦ πῶ σίγουρος.

— Θὰ ρωτήσω γὼ καὶ θὰ μάθω. Θὰ βρῶ τὸ βαρκάρη καὶ θὰ τοῦ πάρω λόγια.

— Τὸ νοῦ σου μὴ σοῦ πάρει αὐτὸς λόγια. Εἶναι λιγάκι πονηρός.

Ὁ Τζέκιν ἄρχισε ἀμέσως τὴν ἐκστρατεία του. Ὁ σὲρ Ρόναλδ ἦταν φοβερός, ὅταν θύμωνε, κι' ἔπρεπε νὰ τὸν ὑπακούει κανεὶς τυφλά.

Τῆς ἔπλεξε τὰ μαλλιά της πλεξίδες...» (Σελ. 146, στ. α'.)

Βρῆκε εὔκολα τὸ γερο-Δίκ, ἀλλὰ δὲν τοῦπιασε κουβέντα. Ἦταν περιττό, γιατὶ δὲ θὰ τοῦπερνε λέξη.

Ρώτησε ὅμως πολλοὺς βαρκάρηδες, ποὺ τοὺς ἔβλεπε νὰ μιλοῦν μαζί του, ἀλλὰ κανένας δὲν ἤξερε ποιὰ ἦταν ἡ μικρὴ καὶ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν. «Ναί, πολλὲς φορὲς ὁ Δίκ τὴν εἶχε μαζί του... τώρα κι' ἕξη μῆνες πάνω-κάτω... ἔλεγαν πὼς ἦταν ἀνιψούλα του... Πόσων χρόνων ἦταν, κανεὶς δὲν ἤξερε.»

Ὅλ' αὐτὰ ἦταν λιγάκι ἀόριστα· ἕνα μονάχα ἦταν ὡστόσο βέβαιο: ὅτι κανεὶς δὲν εἶδε τὸ γερο-Δίκ μὲ παιδί, πρὶν ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ χάθηκε ἡ Νταίζη.

«Μοῦ φαίνεται, συλλογιζόταν ὁ Τζέκιν, πὼς αὐτὴ ἡ ἀλεποῦ (κι' ἐννοοῦσε τὸ σὲρ Ρόναλδ) τὰ μυρίστηκε ὅλα! Πρέπει νὰ τοῦ βγάλω τὶς ὑποψίες, γιατὶ ἀλλοιῶς ὁ Θεὸς νὰ βάλει τὸ χέρι του! Εἶναι ἱκανὸς νὰ μὲ ξεπαστρέψει, ἂν βεβαιωθεῖ πὼς τὸν πρόδωσα!»

Τὸ ζήτημα ἦταν τώρα νὰ ἰδεῖ τὸ παιδί. Ἀλλὰ βρισκόμαστε στὸ φθινόπωρο, κι' οἱ ὁμίχλες δὲν ἦταν καθόλου κατάλληλες γιὰ περίπατο. Ἔπρεπε νὰ περιμένει τὴν εὐκαιρία, λόγου χάρη μιὰ μεγάλη γιορτή, ὅπου ὁ λαὸς τοῦ Λονδίνου βγαίνει ἔξω, ὅ,τι καιρὸς κι' ἂν κάνει.

Ἡ Ἀγγλία εἶναι μιὰ χώρα ποὺ κρατεῖ τὶς παραδόσεις. Ἔθιμα, ποὺ χρονολογοῦνται ἀπὸ τὴ μεσαιωνικὴ ἐποχή, ἐξακολουθοῦν ἀκόμη καὶ σήμερα νὰ τηροῦνται, σχεδὸν μὲ τοὺς ἴδιους τύπους, μὲ τὶς ἴδιες λεπτομέρειες. Ἕνα ἀπὸ τὰ περίεργα αὐτὰ ἔθιμα εἶναι κι' ἡ ἀνακήρυξη τοῦ λόρδου δημάρχου (τοῦ lord mayor), ποὺ καθιερώθηκε στὸ 15ον αἰώνα.

Ἡ ἐκλογὴ πανηγυρίζεται μὲ γιορτές, ὅπου ἔχουν τὸ μέρος τους ὅλοι οἱ πρόκριτοι κι' οἱ εὐγενεῖς τοῦ Λονδίνου, μ' ὅλη τους τὴν ἀρχοντικὴ μεγαλοπρέπεια.

Τέτοια θεάματα δὲν ἄφιναν κανέναν κλεισμένο μέσα στὸ σπίτι του, κι' ἰδίως τὰ παιδιά, ποὺ τρελλαίνονται γιὰ πανηγύρια.

Ἡ μεγαλύτερη συγκέντρωση γίνεται στὸν Τάμεση κι' ὁ Τζέκιν φαντάστηκε ἀμέσως ὅτι ὁ γερο-Δίκ θὰπερνε φυσικὰ τὰ παιδιὰ στὴ βάρκα γιὰ νὰ ἰδοῦν καλύτερα τὴ λαμπρὴ λαμπαδηφορία, τὴν παρέλαση, τὶς φωταψίες.

Νοίκιασε λοιπὸν μιὰ βάρκα γι' αὐτὴ τὴν ἡμέρα, λογαριάζοντας ὅτι ἡ με-

γάλη κοσμοσυρροὴ θὰ τοῦδιν' εὐκαιρία νὰ ζυγώσει πολὺ κοντὰ στὴ βάρκα τοῦ Δίκ καὶ νὰ ἰδεῖ μὲ τὴν ἡσυχία του τὸ κοριτσάκι.

Ἡ ὁμίχλη εἶχει διαλυθεῖ τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς κι' ἀπὸ τὸ πρωΐ στὸν Τάμεση πήγαιναν κι' ἔρχονταν βάρκες κάθε λογῆς μὲ ὡραῖες τέντες καὶ μὲ ὡραῖα χρώματα.

Τῆς Τζέννης δὲν τῆς βάστηξε ἡ καρδιὰ νὰ στερήσει τὴν καϊμένη τὴ Νταίζη ἕνα θέαμα, ποὺ ἤξερε πόσο ἦταν ὡραῖο ἀπὸ τὶς διηγήσεις τοῦ μικροῦ Τζόε. Ἀπὸ τότε ποὺ τὴν εἶχαν κλείσει μέσα, ἡ μικρὴ ἔχανε τὸ χρῶμα της κι' ἔπαιζε ἀνόρεχτα, κι' ἡ Τζέννη συλλογιζόταν ὅτι ἔτσι κινδύνευε ν' ἀρρωστήσει, γιὰ νὰ προφυλαχτεῖ ἀπὸ ἕναν κίνδυνο ποὺ ἴσως ἦταν καὶ φανταστικός.

Τῆς φόρεσε τὸ καλύτερο ἄσπρο της φόρεμα, τῆς ἔπλεξε ὅμως τὰ μαλλάκια της πλεξίδες καὶ τῆς τὰ χτένισε πολὺ στρωτά, γιὰ νὰ μὴν τὴ μαρτυρήσουν οἱ χρυσές της μπούκλες. Ἡ μικρούλα κατσούφιασε, ὅταν εἶδε ὅτι τῆς χάλασαν τὶς μπούκλες της, ἀλλὰ ποιός θὰ τὴ ρωτοῦσε τώρα; Ὕστερα τῆς φόρεσε μιὰ μεγάλη μπέρτα μὲ κουκούλα.

— Κρῖμα αὐτὸ τὸ ὡραῖο φόρεμα! εἶπε ἡ Νταίζη. Οὔτε φαίνεται καθόλου.

—Ἔχεις ὄρεξη ν' ἁρπάξεις κανένα κρυολόγημα, κουτόπαιδό μου; Ἄλλωστε σήμερα θὰ εἶναι τόσα καὶ τόσα ὡραῖα πράγματα ἔξω, ποιὸς θ' ἀδειάζει νὰ κοιτάξει τὸ φόρεμα τὸ δικό σου!

Ἡ Νταίζη χαμήλωσε τὸ κεφάλι μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα τύλιξε τὰ χεράκια της γύρω στὸ λαιμὸ τῆς Τζέννης. Ἔτσι πάντα τελείωναν οἱ μικροκαυγάδες τους. Ποτὲ ἡ Νταίζη δὲ βαστοῦσε περισσότερο τὸ θυμό της.

Βγῆκαν ἀπὸ τὸν Πύργο καὶ πῆγαν νὰ σμίξουν μὲ τὸ βαρκάρη καὶ τὸ Τζόε, ποὺ τοὺς περίμεναν. Σὲ λίγο ἡ Νταίζη εἶχε λησμονήσει πιὰ πῶς τῆς ἔκρυψαν τὸ φόρεμά της καὶ πῶς τὴν ἀσχήμισαν μὲ τὶς πλεξίδες, γιατὶ ἔβλεπε μπροστά της λαμπρὸ θέαμα.

Ὅλοι φοροῦσαν τὰ γιορτινά τους κι' ὁ κόσμος ἦταν ἀμέτρητος. Εἶχαν ἀνεβεῖ ἀκόμη καὶ στὰ κεραμίδια, ἀκόμη καὶ στὰ κατάρτια τῶν καϊκιῶν. Οἱ βάρκες πιὰ ἦταν ὁλόκληρο στράτευμα. Περνοῦσαν σημαιοστόλιστες καὶ φρεσκοβαμμένες, ἐνῶ ἄλλες στεκόνταν σὲ παράταξη, κοντὰ κοντὰ ἡ μιὰ στὴν ἄλλη.

Ὁ Τζόε φοροῦσε μιὰ καινούργια μπλὲ μπλούζα κι' ἕνα κόκκινο σκοῦφο. Κι' ὁ παπποῦς ἀκόμη εἶχε φρεσκάρει τὴ φορεσιά του, εἶχε ξαναπεράσει τὴ βάρκα μὲ μπογιὰ κι' εἶχε φρεσκοπλύνει τὸ πανί της τέντας. Ἡ βαρκούλα ἦταν κούκλα ἔτσι, καὶ πολλοὶ τὴ φώναζαν καθὼς περνοῦσαν καὶ πρόσφεραν σεβαστὰ ποσὰ γιὰ νὰ τὴ νοικιάσουν. Μὰ ὁ γέρος βαρκάρης εἶχε ὁποσχεθεῖ στὴν κυρία Γουΐλ καὶ στὰ παιδιὰ νὰ τοὺς δείξει τὴ γιορτὴ κι' ἤθελε νὰ εἶναι ἐλεύθερος, νὰ πηγαίνῃ ὅπου τοῦ ἄρεσε.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ Τζέκιν εἶχε νοικιάσει μόνος του μιὰ βαρκούλα πολὺ μικρή, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ τὴ διευθύνει εὔκολα ὅπως ἤθελε. Σήμερα ἦταν τόσος κόσμος στὸν Τάμεση, ὥστε κανένας δὲ θὰ τὸν παρατηροῦσε, ἂν πήγαινε κι' ἐρχόταν ἢ ἂν στεκόταν ὥρα πολλὴ στὴν ἴδια θέση.

Ἔτσι κατάφερε νὰ στέκει ὅλη τὴν ὥρα κοντὰ στὴ βάρκα ποὺ ἦταν ἡ Νταίζη καὶ νὰ τὴν κατασκοπεύει, χωρὶς ὁ γέρο-Δίκ νὰ ὑποψιαστεῖ τὸ παραμικρό.

Μάλιστα ἦταν τόσο κοντά, ὥστε ν' ἀκούει καὶ τὰ λόγια τῶν παιδιῶν. Αὐτὸ ὅμως δὲν τοῦ χρησίμευε καὶ πολύ, γιατὶ τὰ παιδιὰ δὲν ἔλεγαν τίποτα ἐκτὸς ἀπὸ θαυμαστικὰ ἐπιφωνήματα:

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ γαμπρὸς τὴν εἶδε νὰ φεύγῃ κολυμπώντας. Ἔπεσε στὸ νερὸ ἀπὸ πίσω της ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὴν φθάσῃ. Ὅταν εἶδε λοιπὸν ὅτι θὰ τὴν ἔχανε, τῆς πέταξε στὴν ἀπελπισία του τὸ καμάκι. Ἐκεῖνο τὴν πέτυχε καλύτερα ἀπ' ὅ,τι ἤθελε ὁ ψαρᾶς, καὶ ἡ δυστυχισμένη νεράϊδα ἔβγαλε μιὰ σπαρακτικὴ φωνὴ καὶ χάθηκε στὸ νερό.

Ὁ ψαρὰς στάθηκε στὴν ἀμμουδιὰ καὶ περίμενε νὰ τὴν δῇ νὰ ξεπροβάλλει. Τότε ὅμως εἶδε πῶς τὸ νερὸ ἄρχισε νὰ βγάζει μιὰ γλυκειὰ λάμψη ποὺ ποτέ του δὲν τὴν εἶχε ξαναϊδεῖ. Τὰ κύματα γυάλιζαν καὶ λαμποκοποῦσαν καὶ σκόρπιζαν γύρω γαλανές, τριανταφυλλιὲς καὶ μαργαριταρένιες ἀνταύγειες. Κι' ὅταν τὰ κύματα ἔφθασαν στὴν παραλία, εἶδε ὁ ψαρὰς πῶς ὅλα ἄλλαξαν μονομιᾶς ὄψη. Ἡ γῆ ἄρχισε ὅλη νὰνθίζει καὶ νὰ μοσχοβολᾶ κι' ὅλα γύρω του ἔγιναν τόσο ὄμορφα ποὺ ἔμεινε μαγεμένος.

Τότε ὁ ψαρὰς κατάλαβε ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία. Ὅποιος ἔβλεπε μιὰ νεράϊδα, μαγευόταν ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της καὶ ἔβρισκε τὴ γῆ πιὸ ὄμορφη ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Καὶ τὸ αἷμα τῆς νεράϊδας ποὺ ἀνακατεύτηκε μὲ τὸ νερό, σκόρπισε γύρω του αὐτὴ τὴν ὀμορφιὰ καὶ κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ μαγεύονται ὅταν βλέπουν αὐτὰ τὰ μέρη».

— Καὶ τώρα, Κλέμεντ, πρόσεξε σὲ ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ, ἐξακολούθησε ὁ ἡλικιωμένος κύριος, καὶ τὰ μάτια του πῆραν μιὰ παράξενη λάμψη. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν νὰ κατοικοῦν στὰ τρία ἐκεῖνα νησάκια. Κι' ἔτσι σιγὰ-σιγὰ χτίστηκε ἡ Στοκχόλμη.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ ἕνας ἄλλος κύριος. Αὐτὸς ὅμως ποὺ μιλοῦσε μὲ τὸν Κλέμεντ τοῦ ἔκανε νόημα μὲ τὸ χέρι κι' ἐκεῖνος ἔμεινε σὲ ἀπόσταση.

— Κάνε μου μιὰ χάρη, Κλέμεντ, ἐξακολούθησε ὁ ἡλικιωμένος κύριος. Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ μιλήσω μαζί σου περισσότερο. Θὰ σοῦ στείλω ὅμως ἕνα βιβλίο ποὺ γράφει γιὰ τὴ Στοκχόλμη κι' αὐτὸ νὰ τὸ διαβάσῃς ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Ἐγὼ σοῦ εἶπα τὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας της καὶ σὺ νὰ τὴν προχωρήσῃς περισσότερο. Διάβασε μόνος σου πῶς μεγάλωσε ἡ πολιτεία καὶ πῶς ἄλλαξε μὲ τὸν καιρό. Κι' ὅταν διαβάσῃς ὅλα γιὰ τὴν Στοκχόλμη, Κλέμεντ, τότε θὰ καταλάβεις γιατὶ ἔχει τὴ χάρη νὰ τραβᾷ ὅλους γύρω της. Ἔλα ἔπειτα νὰ κάτσῃς σ' αὐτὴ τὴ θέση καὶ νὰ δῇς τὰ κύματα, πῶς γυαλίζουν καὶ ὀμορφαίνουν τὴν ἀμμουδιά, καὶ νὰ μαγευτῇς καὶ σὺ ἀπὸ τὴν

ὀμορφιά τους.Ἔτσι νὰ κάνῃς, Κλέμεντ!

Ὁ ἡλικιωμένος κύριος εἶχε ὑψώσει λιγάκι τὴ φωνή του καὶ τὰ μάτια του γυάλιζαν. Σηκώθηκε, χαιρέτισε φιλικὰ τὸν Κλέμεντ κι' ἔφυγε. Ὁ Κλέμεντ ὅμως κατάλαβε ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς ποὺ μιλοῦσε τόση ὥρα μαζί του ἦταν δίχως ἄλλο ἕνα πρόσωπο πολὺ ἐξαιρετικὸ καὶ ὑποκλίθηκε ὅσο πιὸ βαθιὰ μποροῦσε.

Τὴν ἄλλη μέρα ἤρθε στὸ Σκάνσεν ἕνας ὑπηρέτης ἀπὸ τὸ παλάτι μ' ἕνα μεγάλο βιβλίο καὶ μ' ἕνα γράμμα. Καὶ στὸ γράμμα ἦταν γραμμένο ὅτι τὸ βιβλίο τὸ ἔστελνε στὸν Κλέμεντ ὁ βασιλιάς!

Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ τὰ ἔχει ἐντελῶς χαμένα κάμποσες μέρες. Δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰκούσῃ μιὰ σωστὴ λέξη ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα πῆγε στὸ διευθυντὴ τοῦ Μουσείου καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἤθελε νὰ γυρίσῃ πίσω στὴν πατρίδα του.

— Γιατὶ θέλεις νὰ γυρίσῃς πίσω; ρώτησε ὁ διευθυντής. Δὲν σοῦ ἀρέσει ἐδῶ;

— Πῶς; μοῦ ἀρέσει πολύ, εἶπε ὁ Κλέμεντ. Δὲν ἔχω κανένα παράπονο. Θέλω ὅμως νὰ πάω στὸν τόπο μου.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν εἶχε μιλήσει ὁ βασιλιάς, δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ ἡσυχία οὔτε νύχτα οὔτε μέρα. Ἤθελε νὰ πάει στὸ χωριό του καὶ νὰ πῇ σὲ ὅλους τί τοῦ εἶχε συμβεῖ. Τί εὐτυχία θὰ ἦταν γι' αὐτὸν ὅταν, καθισμένος μπρὸς στὴν αὐλόπορτα τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωριοῦ του, θὰ εἶχε ὅλους μαζεμένους γύρω του καὶ θὰ τοὺς ἔλεγε πόσο καλὸς εἶχε φανεῖ ὁ βασιλιὰς σ' αὐτόν, πῶς εἶχε κάτσει δίπλα του στὸν ἴδιο πάγκο κι' εἶχε μιλήσει μαζί του, μ' ἕνα φτωχὸ χωριάτη, πάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα, προσπαθώντας νὰ τὸν γιατρέψῃ ἀπ' τὴν νοσταλγία του.

Κι' ἂν στὸ τέλος καταντοῦσε στὸ πτωχοκομεῖο, δὲν θὰ τὸν ἔνοιαζε πιὰ καὶ τόσο πολύ. Κι' ἐκεῖ μέσα ἀκόμη θὰ ξεχώριζε ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ θὰ τοῦ φέρνανε μὲ τρόπο καὶ σεβασμό.

Κι' ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ πίσω στὴν πατρίδα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ὁ ἀετός

Πέρα μακριὰ στὰ βουνὰ τῆς Λαπωνίας, πάνω σ' ἕνα ψηλὸ βράχο ποὺ ξεπρόβαλνε ἀπ' τὸ ἀπότομο πλάγι ἑνὸς βουνοῦ, βρισκόταν μιὰ παλιὰ ἀετοφωλιά. Ἡ φωλιὰ ἦταν φτιασμένη ἀπὸ κλαριὰ ἐλάτης ριχμένα ἄτακτα τὸ ἕνα πάνω στάλλο. Κάθε χρόνο γινόταν πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ ψηλή, καὶ μὲ τὸν καιρὸ ἔγινε τόσο μεγάλη, ποὺ ἀπὸ μακριὰ φαινόταν σὰν καλύβα.

Ὁ βράχος ποὺ ἦταν κτισμένη ἡ φωλιά, ὑψωνόταν πάνω ἀπὸ μιὰ κοιλάδα ὅπου ἐρχόταν κάθε καλοκαίρι κι' ἔχτιζε τὶς φωλιές του ἕνα κοπάδι ἀπὸ ἀγριόχηνες. Καὶ στὰλήθεια, δὲν μποροῦσαν οἱ χῆνες νὰ διαλέξουν καλύτερη μεριά, γιατὶ ἡ κοιλάδα ἦταν τόσο καλὰ χωμένη ἀνάμεσα στὰ βουνά, ποὺ ἦταν ἄγνωστη σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους. Στὴ μέση τῆς κοιλάδας βρισκόταν μιὰ μικρὴ λιμνούλα, ποὺ τὰ χηνάκια εὕρισκαν ἀρκετὴ τροφή, κι' οἱ θάμνοι γύρω ἀπὸ τὴν λίμνη ἦταν οἱ πιὸ κατάλληλες μεριὲς γιὰ νὰ χτίζουν οἱ ἀγριόχηνες τὶς φωλιές τους.

Τώρα κι' ἀμέτρητα χρόνια, κατοικοῦσαν ἀετοὶ ψηλὰ στὸ βράχο κι' ἀγριόχηνες κάτω στὴν κοιλάδα. Κάθε χρόνο οἱ ἀετοὶ ἅρπαζαν μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀγριόχηνες, φρόντιζαν ὅμως νὰ μὴ ἁρπάξουν πολλὲς γιὰ νὰ μὴ σηκωθοῦν καὶ φύγουν. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ κι' οἱ ἀγριόχηνες δὲν ἔβρισκαν μικρὴ ὠφέλεια ἀπ' τοὺς ἀετούς· γιατὶ ἦσαν βέβαια ληστές, ἀλλὰ κρατοῦσαν καὶ τοὺς ἄλλους ληστὲς σὲ ἀπόσταση.

Λίγα χρόνια προτοῦ νὰ πάει ὁ Νίλς Χόλγκερσον ταξίδι μὲ τὶς ἀγριόχηνες, ἡ γριὰ Ἄκκα ἀπὸ τὸ Κεπνικαΐζεν στεκόταν ἕνα πρωΐ κοντὰ στὴ λίμνη καὶ κοίταζε ψηλὰ κατὰ τὴν ἀετοφωλιὰ καὶ τοὺς ἀετούς, ποὺ συνήθιζαν νὰ βγαίνουν στὸ κυνήγι λίγη ὥρα ὕστερα ἀπ' τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΖ.'

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ θειὰ - Εὐλαλία εἶχε νὰ κάνῃ μιὰ ἐπίσημη βίζιτα. Γιὰ πρώτη φορά, θάβαζε τὸ καινούριο φόρεμα ποὺ εἶχε ράψει στὸ σπίτι, τὸ καινούριο καπέλλο ποὺ τῆς ἔστειλε τὴν ἴδια μέρα ἡ καπελλοῦ, καὶ τὰ καινούρια παπούτσια ποὺ ὅ,τι τῆς τάχε φέρει ὁ τσαγγάρης... Θὰ ἔπαιρνε καὶ τὴ γαλάζια μεταξωτὴ ὀμπρελίνα της. Χαρούμενη λοιπὸν καὶ κατευχαριστημένη, ἄρχισε νὰ κάνῃ τὴν τουαλέττα της. Κι' ἀφοῦ πλύθηκε, ἄλλαξε καὶ χτενίστηκε ὡραῖα, ἄνοιξε τὴ ντουλάπα της νὰ πάρῃ τὸ καινούργιο της φουστάνι...

Τῆς φάνηκε σὰν κοντό. Κι' ἀπόρησε: Αὐτὴ εἶχε κοντήνει; ἢ ἡ ράφτρα

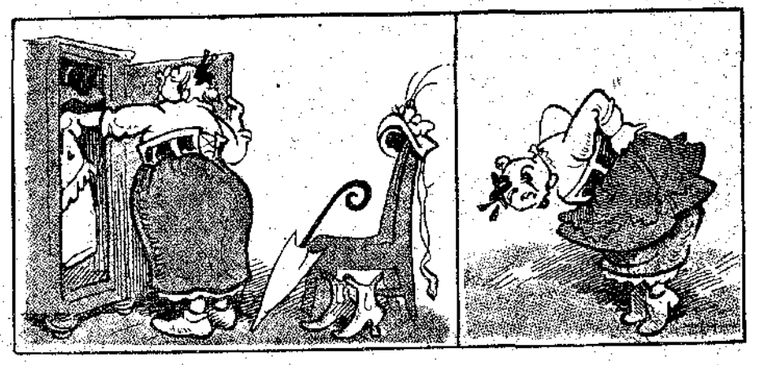

της, δὲν εἶχε, πάρει καλὰ τὰ μέτρα; Μὰ πῶς ἀφοῦ στὴ δοκιμὴ τῆς ἐρχόταν ἴσα - ἴσα;..

Τὸ κοιτάζει, τὸ φορεῖ, κάνει νὰ τὸ κατεβάσῃ, μὰ ποῦ! Μόλις τῆς ἐρχόταν ὡς τὰ γόνατα! Οὔτε μπαλλαρίνα δὲν θὰ φοροῦσε τόσο κοντὸ φουστάνι!

—Ὤχ, δυστυχία μου! φωνάζει ἀπελπισμένη. Ἡ ράφτρα ἔκανε λάθος!... Τόκοψε!...

Γιατὶ ποῦ νὰ φαντασθῇ ἡ θειὰ - Εὐλαλία πῶς κι' αὐτὸ ἦταν κατόρθωμα τῆς Ρήνας καὶ τῆς Μαρίνας! Θάφταναν ποτὲ ὡς ἐκεῖ;.. Κι' ὅμως ναί, αὐτὲς τὄχαν κάνει. Βρῆκαν μιὰ στιγμὴ εὐκαιρία ἐκεῖ ποὺ ἔρραβαν τὰ κουκλίστικα, ἔκοψαν ἀπὸ κάτω τὸ φουστάνι τῆς θειᾶς τους, κι' ἔπειτα τὸ στρίφωσαν τόσο καλά, ποὺ θάλεγες πῶς τόχε στριφώσει ἡ ράφτρα!

Κατασυγχίστηκε ἡ θειά, κατασυγχίσθηκε κι' ἡ ράφτρα, ὅταν τὴ φώναξε καὶ τῆς εἶπε τὸ καὶ τό... Περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνὴ καὶ τοὺς ὅρκους ποὺ ἔκανε τὸ ἀθῶο κορίτσι, πῶς δὲν εἶχε κόψει καθόλου τὸ φουστάνι. Τὸ ζήτημα εἶναι πῶς χρειάστηκε καιρὸς ὡς νὰγοράσουν ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα καὶ νὰ τὸ μακρύνουν. Κι' ἔτσι ἡ θειὰ-Εὐλαλία ἀναγκάστηκε νὰναβάλῃ τὴ βίζιτά της. Ἔμεινε ὅμως μὲ τὴν ἰδέα, —κι' ὃς ἔλεγε αὐτή,— πῶς τὸ λάθος ἦταν τῆς ράφτρας.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΓΚΥΖΗΣ ΣΤΟ «ΙΛΙΟΥ ΜΕΛΑΘΡΟΝ»

Ἀγαπητοί μου,

ΔΡΥΘΗΚΕ στάς Ἀθήνας ἕνας Σύλλογος Φιλοτέχνων», ποὺ σκοπεύει νὰ κάμῃ πολλὰ καὶ μεγάλα. Κι' ἄρχισε μὲ μιὰν ἔκθεση τῶν ἔργων τοῦ Γκύζη, στὸ «Ἰλίου Μέλαθρον», ποὺ ἄνοιξε τὴν περασμένη ἑβδομάδα κι' εἶχε μιὰν ἐκτακτὴ ἐπιτυχία. Ὁ κόσμος πηγαίνει πατεῖς-με-πατῶ-σε. Γιατὶ δὲν εἶναι μόνο τὰ ἔργα τοῦ ξακουστοῦ ζωγράφου ποὺ τὸν τραβοῦν. Εἶναι ἀκόμα κι' αὐτὸ τὸ ἱστορικὸ σπίτι, ποὺ ἄλλοι τὸ ξέρουν ἀπέξω καὶ καθένας ὠφελεῖται ἀπὸ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ ἰδῇ κι' ἀπὸ μέσα.

Τὸ «Ἰλίου Μέλαθρον» ἀνήκει σήμερα στὸ Δημόσιο. Τὸ ἀγόρασε δὲν ξέρω πόσα ἑκατομμύρια ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Σλῆμαν γιὰ νὰ τὸ κάνῃ Μουσεῖο. Τί ὄμορφο ποὺ εἶναι ἀκόμα! Καὶ λέω «ἀκόμα», γιατὶ μιὰ φορά, φρεσκοκαμωμένο, ὁλοκαίνουργο, ἔλαμπε σὰ μαγικὸ παλάτι... Τὸ θυμοῦμαι σὰν ὄνειρο τότε ποὺ πρωτόρθε στὰς Ἀθήνας. «Ἰλίου Μέλαθρον» λέγαμε καὶ χάσκαμε ἀπέξω, θαυμάζοντας τὸ κομψό του σχέδιο, τὴ στοὰ μὲ τὶς ζωγραφιές, τὶς ἐξωτερικὲς μαρμάρινες σκάλες του,— στὰ δυὸ πλάγια, μέσα κηπάκια,—τ' ἀγάλματα τῆς σκεπῆς του καὶ τὴ χρυσὴ ἐπιγραφὴ στὴν πρόσοψη... Ἔβραμε πὼς τὸ εἶχε χτίσει ὁ Ἕλληνας Σλῆμαν (Schliemann) ὁ μεγάλος γερμανὸς ἀρχαιολόγος, μὲ τὰ πλούτη ποὺ ἀπόχτησε, σκάβοντας στὴν Τροία, στὶς Μυκῆνες κι' ἀλλοῦ.

Τί ἄνθρωπος κι' αὐτός, παιδιά μου! Ἔχω διαβάσει τὴν αὐτοβιογραφία του ποὺ εἶν' ἕνα θαῦμα. Ἀπὸ μικρός, ποὺ διάβαζε Ὅμηρο, τὄνειρό του ἦταν νὰ πάῃ στὴν Τροία καὶ νὰ ὀρῇ τὸ παλάτι τοῦ Πριάμου. Μεγάλωσε, ἔγινε ἔμπορος, ἄρχισε νὰ κάνῃ περιουσία, μὰ τὄνειρό του, τὸ παιδικό του ὄνειρο, δὲν τὸ ξεχνοῦσε στιγμή. Ὅταν εἶχε καιρὸ δὲν ἐδιάβαζε παρὰ Ὅμηρο. Τὸν εἶχε μάθει ὅλον ἀπέξω. Κι' ἅμα πλούτησε, κατέβηκε στὴν Ἀνατολὴ κι' ἄρχισε νὰ σκάβῃ... Ὤ, κανένας ἀρχαιολόγος στὸν κόσμο δὲν στάθηκε πιὸ τυχερὸς ἀπὸ τὸν Ἕρρικο Σλῆμαν! Βρῆκε, βρῆκε καί... τί δὲν βρῆκε στὰ σπλάχνα αὐτῆς τῆς γῆς τοῦ ὀνείρου του! Τάφους, παλάτια, ἀγγεῖα, ὅπλα, στολίδια, ζωγραφιές. Καὶ χρυσάφι, χρυσάφι... Τὰ εὑρήματά του, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνυπολόγιστη ἀρχαιολογική τους ἀξία, εἶχαν καὶ μιὰ μεγάλη ὑλική. Ἀληθινὸς θησαυρὸς τελοσπάντων. Κι' ὁ θησαυρὸς αὐτὸς ἀποκάλυψε στὰ μάτια τοῦ ἐκθαμβου κόσμου ἕνα μεγάλο, ἄγνωστο, ἀφάνταστο πανάρχαιο πολιτισμό: τὸ μηκυναϊκό, τὸν πολιτισμὸ τοῦ Ὁμήρου!

Τὰ Μουσεῖα γέμισαν τότε ἀπὸ τὰ «ἀρχαῖα» τοῦ Σλῆμαν, προπάντων τὸ Μουσεῖο τοῦ Βερολίνου ποὺ πῆρε τὴ μερίδα τοῦ λέοντος. Στὴν πατρίδα του, βλέπετε, ὁ καλὸς Γερμανὸς χάρισε τὰ καλύτερα. Ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, τὸ Βερολίνο τὸν ἀνακήρυξε ἐπίτιμο πολίτη. Καὶ γι' αὐτὸ πολὺ καυχιόταν ὕστερα ὁ Σλῆμαν. «Τρεῖς ἐπίτιμους πολίτες ἔχει τὸ Βερολῖνο, ἔλεγε· τὸν Μπίσμαρκ, τὸν Μόλτκε κι' ἐμέ». Μὰ ἓν' ἀπὸ τὰ καυχήματα του ἦταν κι' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὺ ἔχτισε στὰς Ἀθήνας, στὴν πόλη ποὺ τὴν εἶχε κάνει δεύτερη πατρίδα του: τὸ «Ἰλίου Μέλαθρον», ὅπως τὸνόμασε ὁ ἴδιος,—τὸ μέγαρο τὸ στολισμένο καὶ ζωγραφισμένο, μὲ τοὺς ρυθμοὺς τοῦ πολιτισμοῦ ποὺ εἶχε ξεθάψει, τὸ παλάτι ποὺ δὲν ἦταν κι' αὐτὸ παρὰ ἕνα Μουσεῖο,—τὸ Μουσεῖο Σλῆμαν.

Σ' αὐτὸ λοιπὸν οἱ Φιλότεχνοι ἐκθέτουν σήμερα τὰ ἔργα τοῦ Γκύζη, ποὺ τὰ μάζεψαν ἀπὸ παντοῦ. Ἄλλος θησαυρός, ἄλλο μεγαλεῖο! Γιατὶ ὁ Νικόλαος Γκύζης,—ἐδῶ κι' εἴκοσι χρόνια πεθαμένος,—στάθηκε ὁ μεγαλύτερος Ἕλληνας ζωγράφος ὕστερ' ἀπὸ τὸν παλιὸ ἐκεῖνο Θεοτοκόπουλο. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Τῆνο, ποὺ ἔχει βγάλει κι' ἄλλους ἀξιους ζωγράφους. Γιατὶ τὸ Μοναστῆρι ἐκεῖ πέρα, ὅσους νέους εἶχαν κάποια κλίση στὴ ζωγραφική, τοὺς ἔστελνε νὰ σπουδάζουν. Κι' ἔτσι κανένα ταλέντο δὲν πήγαινε χαμένο, ὅπως συμβαίνει σ' ἄλλους τόπους, ὅπου καὶ ζωγράφοι μπορεῖ νὰ γεννιοῦνται, καὶ γλύπτες, καὶ μουσικοί, μὰ δὲν ὑπάρχει κανένα Μοναστῆρι νὰ τοὺς στέλνῃ νὰ σπουδάζουν... Τὸ δυνατότερο ἀπ' αὐτὰ τὰ Τηνιακὰ ζωγραφικὰ ταλέντα ἦταν τοῦ Γκύζη. Καὶ δείχτηκε γρήγορα, ὄχι πιὰ στὴν Ἑλλάδα, ποὺ θάταν εὔκολο, ἀλλὰ σ' αὐτὴ τὴ Γερμανία, ποὺ εἶχε τόσους καὶ τόσους μεγάλους ζωγράφους. Ὁ Γκύζης κατόρθωσε νὰ πάρῃ θέση ἀνάμεσα σ' αὐτούς. Στὸ Μόναχο ζοῦσε, καὶ τὸ ἀτελιέ του ἦταν ἐκεῖ ἓν' ἀπὸ τὰ πρῶτα. Δίδασκε στὴν Ἀκαδημία, ἡ βαυαρικὴ Κυβέρνηση τοῦ παράγγελνε ἔργα, — τὴν «Ἀποθέωση τῆς Βαυαρίας» π. χ.— κι' οἱ πίνακές του στόλιζαν τὰ Μουσεῖα, τὰ δημόσια καταστήματα, ἢ ἔβγαιναν στὴν «Πινακοθήκη τῶν Συγχρόνων» μαζὶ μὲ πίνακες τῶν πιὸ ξακουστῶν ζωγράφων τῆς Γερμανίας καὶ τοῦ κόσμου.

Ἀλλὰ ὁ Γκύζης, μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴ δόξα, δὲν ξέχασε ποτὲ πὼς ἦταν Ἕλληνας. Ἀγαποῦσε τὴν Ἑλλάδα περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο καὶ διατηροῦσε στὴν ψυχή του ἀνόθευτο τὸν ἑλληνισμό. Τὰ θέματα τῶν περισσότερων ἔργων του ἦταν ἑλληνικά, ὅπως στὸ Τάμα, στὰ Κάλαντα, στὸ Παραμύθι, στὸ Μικρὸ Σοφὸ καὶ ἄλλα. Ἀλλὰ καὶ στὰ γενικά του ἔργα, τὰ συμβολικὰ καὶ διακοσμητικά, βλέπει κανεὶς τὸ ἑλληνικὸ σχέδιο, τὴν ἑλληνικὴ γραμμή, τὴν ἑλληνικὴ εὐγένεια, τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα, τὴν ἑλληνικὴ ψυχή. Ὅλοι οἱ ξένοι κριτικοὶ τοῦ τὸ ἀναγνωρίζουν. Ὁ ζωγράφος αὐτός, ποὺ εἶχε σὰ δεύτερη πατρίδα του τὴ Γερμανία, ἦταν ἕνας γνήσιος Ἕλληνας καλλιτέχνης, ποὺ εἶχε ἐμφυτη μέσα του τὴν τέχνη τῶν ἀρχαίων, τῶν κλασσικῶν.

Ὁ Νικόλαος Γκύζης εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες νεοελληνικὲς δόξες. Ἡ πατρίδα του καυχιέται σήμερα γι' αὐτόν, ὅπως κι' αὐτὸς καυχιόταν γιὰ τὴν πατρίδα του...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Κι' ἐγὼ ἐλπίζω νἆναι καλὸς καιρὸς αὔριο, εἶπε ὁ Μπριάν. Ὁπωσδήποτε πρέπει νἄμαστε ἕτοιμοι.

— Λογαριάζω, εἶπε ὁ Γόρδων, πὼς ἡ θάλασσα ποὺ εἶδες ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι, θἀπέχῃ ἕξη ὡς ἑπτὰ μίλλια.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν· ἐπειδὴ ὅμως ὁ κόλπος εἰςχωρεῖ πολὺ στὴν ξηρά, ἡ ἀπόσταση ἀπὸ ἐδῶ μπορεῖ νὰ εἶναι μικρότερη.

— Τότε λοιπὸν δὲν θὰ λείψετε παραπάνω ἀπὸ εἰκοσιτέσσερις ὧρες, συμπέρανε ὁ Γόρδων.

— Βεβαιότατα, ἂν βαδίσωμε πρὸς τἀνατολικὰ κατ' εὐθεῖαν. Θὰ βροῦμε ὅμως ἴσιο δρόμο μέσα στὸ δάσος;

— Μπορεῖ νἀναγκασθοῦμε νὰ λοξοδρομήσωμε, εἶπε ὁ Δόνιφαν· ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι σπουδαῖο ἐμπόδιο.

— Ἔστω, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Μπορεῖ ὅμως νὰ βροῦμε σπουδαιότερα ἐμπόδια: κανένα ρέμμα, κανένα βάλτο... ξέρω κι' ἐγώ; Γι' αὐτὸ εἶναι φρόνιμο νὰ πάρωμε μαζί μας τρόφιμα γιὰ πολλὲς ἡμέρες.

— Καὶ πολεμοφόδια! ἐπρόσθεσε ὁ Οὐΐλκοξ.

— Ἐννοεῖται, εἶπε ὁ Μπριάν. Καὶ νὰ συμφωνήσωμε, Γόρδων, ὅτι ἂν δὲν γυρίσωμε σὲ σαραντοκτὼ ὧρες, νὰ μὴν ἀνησυχήσετε.

— Καὶ δώδεκα μόνο ὧρες ἂν ἀργήσετε, ἐγὼ θἀνησυχήσω. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Ἀφοῦ ἀποφασίσθηκε, ἡ ἐκδρομὴ θὰ γίνῃ. Ἔπειτα ὁ σκοπὸς δὲν εἶναι μόνο ἡ θάλασσα, ἀλλὰ κι' ἡ ἐξέταση τῆς χώρας. Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος δὲν βρήκαμε καμμιὰ σπηλιὰ καί, ὅταν θἀναγκασθοῦμε νἀφήσουμε τὸ πλοῖο, πρέπει νἄχουμε καταφύγιο καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὰ πράματά μας. Μοῦ φαίνεται ἀδύνατο νὰ ξεχειμωνιάσουμε ἐδῶ.

— Καλὰ λές, Γόρδων, εἶπε ὁ Μπριάν· πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ βροῦμε χειμαδιό.

— Ἐκτὸς ἂν κατορθώσουμε νὰ φύγουμε ἀπὸ αὐτὴ τὴ νῆσο, δηλαδὴ ἂν εἶναι νῆσος, ἐπρόσθεσε ὁ Δόνιφαν.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων, ἂν καὶ δὲν εἶναι βέβαια τόσο εὔκολο. Τελοσπάντων θὰ ἰδοῦμε. Λοιπόν, παιδιά, αὔριο τὸ πρωῒ χωρὶς ἄλλο!

* * *

Ἔγιναν ὅλες οἱ προετοιμασίες. Μπῆκαν μέσα σὲ σακκούλια τρόφιμα γιὰ τέσσερις ἡμέρες, δυὸ τσεκούρια, μιὰ πυξίδα, ἕνα τηλεσκόπιο, φυτίλια, ὅσκες, σπίρτα, ὅ,τι μποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ σὲ μιὰ ἐκδρομή, μικρὴ βέβαια, ἀλλὰ ὄχι ἴσως ἀκίνδυνη. Γι' αὐτὸ τὰ τέσσερα παιδιά —Μπριάν, Δόνιφαν, Σέρβης καὶ Οὐΐλκοξ,— πῆραν μαζί τους καὶ τέσσερα τουφέκια, τέσσερα περίστροφα, καὶ συμφώνησαν νὰ προχωροῦν μὲ προσοχὴ καὶ νὰ μὴ χωρίζονται ποτέ.

Ὁ Γόρδων συλλογιζόταν πὼς ἡ παρουσία του, μεταξὺ τοῦ Μπριὰν καὶ τοῦ Δόνιφαν, δὲν θάταν ἴσως περιττή. Ἔπρεπε ὅμως νὰ μείνῃ στὸ πλοῖο. Πῆρε μόνο τὸ Μπριὰν κατὰ μέρος καὶ τοῦ ἐσύστησε νἀποφύγῃ κάθε ἀφορμὴ φιλονεικίας καὶ διχόνοιας.

Τὸ βαρόμετρο βγῆκε ἀληθινό, γιατὶ πρὸς τὸ βράδυ, τὰ σύννεφα ἐξαφανίσθηκαν ὅλα κι' ὁ ὁρίζοντας στὴ δύση φάνηκε καθαρότατος. Οἱ μεγαλοπρεπεῖς ἀστερισμοὶ τοῦ νότιου ἡμισφαιρίου ἄρχισαν νὰ λάμπουν στὸ στερέωμα κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὁ λεγόμενος Μεσημβρινὸς Σταυρὸς ποὺ λάμπει πρὸς τὸν ἀνταρκτικὸ πόλο.

Ὁ Γόρδων κι' οἱ σύντροφοί του αἰσθάνονταν πολλὴ θλίψη τὴν παραμονὴ τῆς ἐκδρομῆς, συλλογιζόμενοι πόσα μποροῦσαν νὰ συμβοῦν σ' ἐκείνους ποὺ θἀφεύγαν. Ἀλλὰ γιατὶ ὄχι καὶ σ' ἐκείνους ποὺ θἀμέναν; Καὶ κοιτάζοντας τὸν ἀστερόεντα οὐρανό, θυμόνταν τὴν πατρίδα τους καὶ τοὺς γονεῖς τους ποὺ ποτὲ ἴσως δὲν θὰ ξανἀβλεπαν...

Τὴ νύχτα ἐκείνη ἔκαμαν πιὸ θερμὰ τὴν προσευχή τους, γονατιστοὶ ὅλοι καὶ μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα στὸ Μεσημβρινὸ Σταυρό, ποὺ τοὺς ἔδινε παρηγορία, σὰ μιὰ ὑπόσχεση πὼς ὁ Θεὸς δὲν θὰ τοὺς ἄφινεν ἀβοήθητους. Καὶ κοιμήθηκαν ἡσυχότεροι....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἀπὸ τὴν κορυφή,—Ἡ κυανὴ γραμμή.

Ξεκίνησαν στὶς ἑπτὰ τὸ πρωΐ, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος ἔβγαινε λαμπρός. Ἡ ἡμέρα θάταν ὡραία κι' ἡ ἐκδρομὴ εὐχάριστη. Ἂν τὰ παιδιὰ θἄβρισκαν κανένα ἐμπόδιο, αὐτὸ δὲ θάταν ἀπὸ τὸν οὐρανό, παρ' ἀπὸ τὴ φύση τοῦ ἐδάφους.

Οἱ τέσσερις ἐκδρομεῖς, συνοδευόμεναι βέβαια ὁ συντομώτερος, ἦταν ὅμως ὁ ἀσφαλέστερος. Οὔτε τἀνοιαζε τὰ παιδιὰ ἂν θἄκαναν τρία-τέσσερα μίλλια παραπάνω. Ἂς ἦταν καλὰ τὰ ποδαράκια τους.

Περπάτησαν μιὰ ὥρα. Ὁ Μπριὰν φοβόταν μὴν εἶχε πλημμυρίσει ἡ παραλία, καὶ τότε θἄχαναν μισὴ μέρα περιμένοντας νὰ τραβηχθῇ πάλη ἡ θάλασσα.

— Γρήγορα! ἔλεγε στοὺς συντρόφους του, καὶ τοὺς ἐξηγοῦσε γιὰ ποιὸ λόγο δὲν ἔπρεπε νἀργοποροῦν.

— Μπά! ἔκαμε ὁ Οὐΐλκοξ· καὶ τί θὰ πάθουμε, ἂν βραχοῦν τὰ πόδια μας ὡς τὰ στραγάλια;

— Μόνο; ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Καὶ δὲν λὲς ὡς τ' αὐτιά; Ἡ θάλασσα ἀνεβαίνει ἕξη πόδια τουλάχιστο. Γι' αὐτὸ νομίζω πὼς τώρα πρέπει νὰ τρέχουμε λίγο.

— Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μᾶς τὸ πῇς πρωτύτερα, κύριε Μπριάν! φώναξε ὁ Δόνιφαν. Ἂν μᾶς προλάβῃ ἡ θάλασσα, ἐσὺ θὰ εἶσαι ἡ αἰτία.

— Τὸ παραδέχομαι, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Ἀλλὰ νἀμετέ μου καὶ σεῖς τὴ χάρη νὰ πάρετε τὰ πόδια σας...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, παρατήρησε πὼς ὁ Σέρβης δὲν ἦταν μαζί τους. Τὸν ἐφώναξε, ἀλλὰ δὲν πῆρε ἀπάντηση. Ὁ Σέρβης εἶχε ἀπομακρυνθεῖ μὲ τὸν Πιστὸ κι' εἶχε γίνει ἄφαντος πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο, καμμιὰ ἑκατοστὴ βήματα πρὸς τὰ δεξιά.

Σὲ λίγο ἀκούσθηκαν φωνὲς τοῦ παιδιοῦ καὶ γαυγίσματα τοῦ σκύλου. Τί στάθηκε; Ἔτρεχε κίνδυνο ὁ Σέρβης;

Ἀμέσως ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Οὐΐλκοξ ἔτρεξαν καὶ βρῆκαν τὸν Σέρβη μπροστὰ στὸ βράχο ἐκεῖνο, ποὺ ἕνα μεγάλο του μέρος εἶχε κατασκαφεῖ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω καὶ σχημάτιζε σὰ μιὰ σκάλα. Εἶχε καμμιὰ πενηνταριὰ σκαλοπάτια κι' ἦταν βέβαια ἀνώμαλη καὶ δυσανάβατη. Μ' ἀπ' αὐτὴ μόνο μποροῦσε κανεὶς νἀνεβῇ στὴ ράχη τῆς ἀπόκρημνης ἀκτῆς. Μόνο ποὺ ἦταν φόβος μὴν καταρρεύσουν στὸ ἀνέβασμα μερικὰ σκαλοπάτια...

Ἂν καὶ ὁ κίνδυνος δὲν ἦταν μικρός, τὰ παιδιὰ δὲν ἐδίστασαν. Καὶ πρῶτος ὁ Δόνιφαν πήδησε στὸ σωρὸ τῶν πετρῶν ποὺ σχημάτιζαν τὴ βάση τῆς φυσικῆς ἐκείνης σκάλας.

— Στάσου!.. τοῦ φώναξε ὁ Μπριάν. Αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶναι ἀπερισκεψία!

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ τέσσερα παιδιὰ μὲ τὸν Πιστὸ στὴν ἐκδρομή.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΘΜΗΡΟΣ

Κοντὰ σ' ἑλληνικὸ ποτάμι
ἀκοῦν νὰ παίζει ὁ γλυκὺς
Πάν, ὁ θεὸς τῆς Μουσικῆς,
μὲ τοῦργανό του ἀπὸ καλάμι.

Ἀκοῦν καὶ πάν' νὰ τόνε βροῦνε.
Δὲν τόνε βρίσκουν. Παρ' ἐκεῖ
«Δὲν εἶμαι, λέγει ἡ Μουσική,
γιὰ νὰ μὲ βλέπουν, νὰ μ' ἀκοῦνε!»

Τάχα ποιὰ νᾶναι ἡ αἰτία
γιὰ κάθε πράξη θεϊκή,
ἀμφιβολία νὰ κρατῆ
καὶ νὰν' ἡ πίστις ἀπιστία ;

Τοῦ πιὸ ψηλοῦ βουνοῦ Ἱπποκρῆ·
εἶναι ἡ ἀρχή σας μυστική, [ναι,
τὸ κύλισμα σας μυστικὸ
κι' ὁ Πὰν δὲν εἶναι κεῖ, μὰ εἶναι !

Σάνθιππος

ΜΙΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΠΡΑΣΙΑ

Μιὰ μέρα, στὸ σχολεῖο, ἔκανα χωρὶς νὰ θέλω μιὰ φίλη μου, τὴ Νίκη, νὰ νοιώση τὸ φαρμάκι τῆς φτώχειας καὶ τῆς δυστυχίας. Ἕνα πρωΐ, στὸ μάθημα τῆς ἱστορίας, σηκώθηκε καὶ δὲν ἤξερε ν' ἀπαντήση. Στεκόταν κοντὰ στὴν ἕδρα μὲ ὕφος λυπημένο. Στὸ διάλειμμα, τὴν πλησίασα καὶ, δὲν τὸ κρύβω, τ' ὁμολογῶ τώρα μὲ λύπη μου, τὴν εἶπα τεμπέλα. Ἐκείνη ἀρκέστηκε νὰ μὲ κοιτάξη κάπως παρασπονδιάρικα, χωρὶς λέξη.

Ἦταν βράδι. Ὁ βοριὰς σφύριζε δυνατὰ στὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ μας, κι' ἡ παγερὴ νυχτιὰ ἔδιωχνε ἄγρια κάθε διαβάτη στὸ σπίτι του.

Καθόμουν πίσω ἀπ' τὸ παράθυρο μέσα στὴ ζεστὴ κάμαρά μου, καὶ κάτω ἀπὸ ἕνα δυνατὸ φῶς διάβαζα διηγηματάκια τῆς ἀγαπημένης μου Δισπλασης. Ξαφνικὰ ἄκουσα βήματα στὸ δρόμο καὶ σκεπτόμουν περίεργη ποιὸς νᾶταν τέτοια ὥρα. Σκύβω ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ βλέπω τὴ συμμαθήτριά μου Νίκη μ' ἕνα ψωμὶ κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη, νὰ στρέφει τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου γιὰ τὸ σπίτι της. Τρεμολογοῦσε ἡ καϊμένη μέσα στὴν παγωνιὰ τῆς νύχτας. Ἡ καρδιά μου χύπησε δυνατά. Σκέφτηκα τὴν πρωινή μου διαγωγὴ καὶ ξέσπασα σὲ λυγμούς.

Παραξενεύτηκα ὅμως γι' αὐτὸ ποὺ εἶδα, κι' ἀμέσως ρώτησα τὴ μαμμά γι' αὐτήν. Ἔμαθα πὼς ὁ πατέρας της ἦταν κατάκοιτος ἀπὸ μέρες, κι' ἡ μητέρα της ξενοδούλευε. Ποιὸς θὰ τοὺς ἔφερνε λοιπὸν τὸ ψωμὶ ἂν δὲν ἔβγαινε ἐκείνη γιὰ τ' ἀγοράση ;

Ποιὸς ξέρει ὕστερα ἀπὸ πόσα ξενύχτια στὸ προσκέφαλο τοῦ ἄρρωστου πατέρα της, ἦρθε ἀμελέτητη στὸ σχολειό.

Δὲν σκέφθηκα ὅμως ὅταν τὴν εἶπα τεμπέλα, ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι δυστυχισμένοι, ποὺ δὲν μποροῦν ν' ἀφιερώνονται ὁλότελα στὸ σχολειό.

Τὴν ἄλλη μέρα τὴν φίλησα γλυκὰ καὶ τῆς ζήτησα νὰ μὲ συγχωρήση. Ἐκείνη χαμογέλασε πικρὰ καὶ, ἀγκαλιάζοντάς με, ξέσπασε σ' ἕνα δυνατὸ κλάμμα.

Δυστυχισμένα φτωχὰ παιδιά!.. Πόσα ὑποφέρετε ὡς ποὺ νὰ φθάσετε στὸ τέλος τῶν σπουδῶν σας!

Ἔξυπνη Γατούλα

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Θάταν δέκα ἡ ὥρα ὅταν τελείωσα τὴ μελέτη μου καὶ πῆγα νὰ κοιμηθῶ. Ἔκλεισα τὸ παράθυρο, ἔκανα τὸ σταυρό μου καὶ ἔπεσα. Τὸ ρολόϊ κτυποῦσε δύο, ὅταν ξύπνησα ἀπὸ κάτι σιγανοὺς κρότους στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Τέντωσα ταῦτιά μου καὶ μοῦ φάνηκε ὅτι κάποιος σκάλιζε τὰ παιγνίδια τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἔμεινα δυὸ τρία λεπτὰ ἀκίνητη ἀπὸ τὸ φόβο μου, σὲ λίγο ὅμως, παίρνοντας θάρρος, σηκώθηκα καὶ ἄναψα τὸ φῶς. Ὁ κρότος ἀμέσως ἔπαψε κάθησα στὸ κρεβάτι καὶ περίμενα ἕως ἕνα τέταρτο, ἀλλὰ δὲν ἄκουσα τίποτε καὶ νόμιζα πὼς εἶχα γελαστεῖ καὶ πὼς ὁ κρότος ἦταν ἀπέξω. Ἔσβησα λοιπὸν τὸ φῶς καὶ ξανέπεσα. Μὰ δὲν περνοῦν δυὸ λεπτὰ κι' ἀκούω πάλι τὸν κρότο. Σηκώνομαι, ἀνάβω τὸ φῶς, πάβει ! Κάθομαι λίγο, μετὰ τὸ σβύνω, ξαναρχίζει ! Ἔ, δὲν βάστηξα πιά, σηκώθ' κι κι' ἔτρεξα στὴν κάμαρα τῆς ἀδελφῆς μου, τὴν ξύπνησα καὶ τῆς εἶπα γιὰ τοὺς κρότους. Ἐκείνη σηκώθηκε, μὲ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ πήγαμε στὴ διπλανὴ κάμαρα, ἀνάψαμε τὸ φῶς καί . . . τί νομίζετε ἦταν αὐτὸ ποὺ μὲ τρόμαξε τόσο πολύ ; Ἡ γάτα μας, ποὺ εἶχα ξεχάσει νὰ τὴν βγάλω ἔξω πρὶν κοιμηθῶ.

Νίκη τοῦ Παιωνίου

ΣΚΟΡΠΙΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ

Ἕνα χλωμὸ δειλινό, ὅταν ὅλα γύρω σιωποῦσαν λυπημένα, ξαπλωμένη μέσα στὴ βάρκα, ἄφινα τὸν ἑαυτό μου νὰ λικνίζεται ἀπὸ τὰ ἁπαλὰ καὶ ρυθμικὰ κύματα κι' ἄκουγα ἔτσι τὸ σιγανὸ καὶ μυστικὸ τραγούδι τῆς θάλασσας καὶ τὸ γλυκὸ θόρυβο τῶν κυμάτων ποὺ κάθε τόσο σπάζουν στὶς πλαγιὲς τῆς βάρκας μου σὰν παραπονεμένα.

Τὸ ἄκακο πέταμα μερικῶν γλάρων μ' ἔκανε νὰ ξυπνήσω ἀπὸ τὶς βαθειὲς σκέψεις μου. Ἔρριξα μερικὲς νοσταλγικὲς ματιὲς γύρω μου. Ὁ ἥλιος, προχωρώντας πρὸς τὴ δύση του, ἔρριχνε τὰ μαραμένα καὶ χλωμὰ πέταλά του στὴ γύρω φύση. Μιὰ τοῦφα ἀπὸ μικρὰ κοκκινωπὰ συννεφάκια ἔρχονται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ γαλάζιο φόντο τοῦ ἀνοῦ. Τὰ βουνά, βαμμένα στὸ μενεξεδένιο χρῶμα, γέρνουν λυπημένα, ἐνῶ ἕνα μεγάλο γκρίζο σύννεφο κλίνει πρὸς τὰ κάτω χαϊδεύοντας τὶς κορφὲς ἑνὸς ροδοβαμμένου βουνοῦ . . .

Μακριά, πολὺ μακριά, ἀνάμεσα στὰ γέρικα δέντρα, ἀκούγεται τὸ μονότονο, σπαρακτικὸ τραγούδι μιᾶς κουκουβάγιας ποὺ τραγουδᾶ παράξενα πάνω ἀπὸ μιὰ ἔρμη καμένη καλυβούλα, ἐνῶ τὰ μικρὰ πουλάκια τρέχουν μακριὰ ἀπ' τὴ χαμένη φωλιά τους. Σιγανὰ ἀκούγεται ἡ γλυκειὰ φλογέρα ἑνὸς βοσκοῦ καὶ ἀνακατώνεται μὲ τὸ μελαγχολικὸ ψίθυρο ποὺ κυλᾶ σιγανὰ ἀνάμεσα στὰ δέντρα . . .

Σὲ λίγο ὁ ἥλιος χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ βουνά, ρίχνοντας ἀπ' τὸ χρυσὸ ἅρμα του εἰρωνικὲς ματιὲς στὴ γύρω λυπημένη φύση . . .

Ἡ βαρκα μου σὲ λίγο ἄραξε στὴν ἔρημη ἀκρογιαλιά, καὶ πηδώντας στὴν ἄμμο, τράβηξα τὸ μακρὺ δρόμο ποὺ ξετυλίγεται μπροστά μου γιὰ τὸ σπίτι, ἔχοντας ἀκόμη στὸ νοῦ μου τὴ γραφικὴ ἐκείνη εἰκόνα . . .

Μαφάλντα

ΧΑΜΕΝΗ ΦΙΛΙΑ

Ἔξω ἀπ' τὰ τόσα, ποὺ τῆς χάρισε τὸ σχολειό, τῆς ἔδωσε καὶ τὴ Φιλία· ξύπνησε στὴν παιδιάτικη ψυχὴ της τὴν πιὸ ἀγνή, τὴν πιὸ ὄμορφη ἀγάπη. Πάνω στὰ θρανία του βρῆκε κείνη ποὺ ὀνειρεύτηκε γιὰ φίλη ἀληθινή. Ἡ ἀφοσίωση τῆς μιᾶς στὴν ἄλλη μετρίαζε τὴν κάθε τους θλίψη. Τὰ ἴδια φῶτα φώτισαν τὸ πνεῦμα τους, μαζὶ τέλειωσαν τὸ σχολειό. Νόμιζε πὼς εἶχε τὸν ἴδιο χαρακτῆρα μὲ τὴ φίλη της, νόμιζε πὼς θὰ εἶναι εὐτυχισμένη καὶ στὴν πιὸ πέρα ζωή, ἔχοντας τὴν ἀγάπη τῆς φίλης της. Κι' ἄφισε τὸ σχολειὸ νιώθοντας ἀκόμα πιὸ μεγάλη εὐγνωμοσύνη σ' αὐτό, γιατί τῆς ἔδωσε τόσα ἐφόδια γιὰ τὴ δύσκολη πιὰ ζωή, ὕστερ' ἀπὸ τὸ τέλειωμα τῆς παιδιάτικης.

Μὰ τὸ σχολειὸ ἦταν σὰν ἕνας δεσμός, ποὺ ἔδενε τὸ χαρακτῆρα τῆς μιᾶς μὲ τῆς ἄλλης. Σὰν τὸ σχολειὸ τέλειωσε, κόπηκε κι' ὁ δεσμὸς κι' ἡ κλίση τῆς καθεμιᾶς ἔμειν' ἐλεύθερη νακολουθήση τὸ δρόμο της. Φανερώθηκε τότε ἡ διαφορὰ μεταξύ τους. Ἡ ψυχή της διψοῦσε γιὰ μόρφωση· ἀφοσιώθηκε στὴ φιλολογία κι' ἤθελε μαζί της τὴ φίλη της. Μὰ γρήγορα εἶδε νὰ μεγαλώνει ὁ φόβος, ποὺ τελευταῖα ἄρχισε νὰ γεννιέται μέσα της. Στὴ φίλη της δὲν ἀρέσανε ὅλ' αὐτά, προτιμοῦσε ἐκείνη τὸν κόσμο, τὶς διασκεδάσεις, τὰ σαλόνια· καὶ σιγὰ-σιγά, χωρὶς κι' ἐκείνη νὰ τὸ θέλει καὶ νὰ τὸ καταλάβει, ξεμάκραινε ἀπ' τὴν ἄλλη μὲ τὸν ἀπόκοσμο χαρακτῆρα. Αὐτὴ προσπάθησε νὰ τὴν συγκρατήσει, πάλαιψε, γιὰ νὰ μὴ χάσει τὴ φίλη, μὰ ἡ φιλία ἦταν χαμένη. Εἶχε γελαστεῖ στὴν ἐκλογή κι' ἦταν ἀργὰ πιὰ γιὰ καινούργια.

Ἔμεινε πληγωμένη κι' ἡ φυσικὴ μελαγχολία της αὔξησε. Ποτὲ δὲ θέλησε νὰ στενοχωρήσει τὴν παλιὰ φίλη, ποὺ ἦταν εὐτυχισμένη. Τῆς ἔμειναν ἀληθινοὶ φίλοι τὰ βιβλία.

Αὐτὰ δὲν ἦταν φόβος νὰ τὴ ἀφήσουν παρὰ μονάχα ἂν τἄφιν ἡ ἴδια.

Ἠδύλη

ΝΥΧΤΑ

. . . Τῆς μαύρης νύχτας ὁ πέπλος ἔχει ἁπλώσει τἀστέρενα κρόσια του ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Μὲ τὸ ἀργὸ πέσιμο τῆς νύχτας, ἡ ἠρεμιὰ κι' ἡ ἡσυχία ἔχει ἁπλωθεῖ μέσ' στὶς ψυχές, πάνω σ' ὅλα. Ἡ ἡσυχία τῆς νύχτας δὲν παράξεται παρὰ ἀπ' τὸ θρόισμα τἀδιάκοπο τοῦ ἀγέρα, ποὺ πλανιέται ἀόρατος μέσ' στοὺς ἀνθέρες . . .

. . . Τῆς μαύρης νύχτας ὁ πέπλος ἔχει ἁπλώσει τἀστέρενα κρόσια του ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Τὴ σκοτεινιὰ τῆς νύχτας διαπτεῖ πότε-πότε κάποια ἀδύναμη τρεμάμενη ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ βγάζει φοβισμένα τὸ ὠχρὸ πρόσωπό του μέσ' ἀπ' τὰ μαῦρα σύννεφα, ποὺ μόνα συνοδεύουν τὸν ἀγέρα στὸν παράξενο χορό του.

. . . Τῆς μαύρης νύχτας ὁ πέπλος ἔχει ἁπλώσει τἀστέρενα κρόσια του ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Τρίζουν οἱ πόρτες, τὰ παράθυρα, λὲς καὶ δηλώνουν τὴν ὑποταγή τους στὸ βαρύ, ἀόρατο χέρι τοῦ βοριᾶ . . . Ἕνα ἀόριστο, παραπονεμένο νιαούρισμα μιᾶς γάτας, ὁ χτύπος τοῦ ρολογιοῦ ἀλίγου, διακόπτουν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ μονοτονία κι' ὕστερα . . . ὕστερα ὁ ἴδιος πάλι ἦχος τοῦ ἀγέρα, σὰν παρατεταμένο ἴσο σ' κάποιο πρωϊνὸ ψαλμό . . .

Μύρτος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο.

— Πῶς λέγεται αὐτὴ ἡ πρότασις ; . .

— Κυρία.

— Καὶ ἡ ἄλλη ;

— Ὑπηρέτρια.

Ἐθνικὸς Ὕμνος

***

Ἡ μικρὴ Λιλὴ ἔφαγε κρυφὰ μισὸ πιάτο κρέμα. Ἡ μαμμά της τὴν τσακώνει καὶ τῆς λέει :

— Ὠραῖα ! Ἂν εἶχες ἐσὺ μιὰ κόρη καὶ σοῦκανε τέτοιο πρᾶγμα, τί θὰ τῆς ἔλεγες ;

— Θὰ τῆς ἔλεγα : Ἔλα, φάε τώρα καὶ τἄλλο μισό, ἀλλὰ μὴν τὸ ξαναπάνης !

Μαστροχαλαστὴς

***

— Ὁ μπαμπάς σου εἶναι παπουτσής, καὶ σὺ φορεῖς τρύπια παπούτσια ;

— Τί σημαίνει ; Κι' ὁ πατέρας σου εἶναι ὀδοντοϊατρός, μὰ ἡ μικρὴ ἀδερφή σου δὲν ἔχει παρὰ τρία μόνον δόντια !

Ἐσμεράλδα

Μὴ λησμονεῖτε πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

ΑΠΟ *1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 50ὸν ἔτος της.*

Ὅσοι ἐκράτησαν τὰ σταλέντα πέντε πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦνται συνδρομηταὶ καὶ παρακαλοῦνται νὰνανεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λήξασαν συνδρομήν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 26 Μαρτίου 1928.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑΚΗ

Ἡ προθεσμία τοῦ Δημοψηφίσματος τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1927, ποὺ λήγει τὴν 30 Μαρτίου, παρατείνεται *μέχρι 30 Ἰουνίου*. Καὶ τοῦτο γιὰ νὰ δημοσιευθῆ ἐντωμεταξὺ ὁ Ὀδηγὸς καὶ νὰ λάδουν μέρος καὶ οἱ νέοι συνδρομηταὶ ποὺ δὲν ἔφερον τοὺς ὅρους.

Ἡ προθεσμία τῆς «37ης Κυριακῆς» ἔληξε καὶ δὲν δέχομαι πλέον ἀπαντήσεις. Τώρα ἑτοιμάζονται τἀποτελέσματα. Καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, θυμίζω στὴ *Μασκοτίτσα*, τὴν βραδυμένη τῆς «36ης Κυριακῆς», νὰ μοῦ στείλη γρήγορα τὴ φωτογραφία της, γιὰ νὰ προφθάσω νὰ δημοσιευθῆ στ' Ἀποτελέσματα τῆς 37ης. (Δηλαδὴ ἂν θέλη.)

«ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΚΑΙ ΦΙΩΧΟΙ»

Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος), ποὺ εἶναι πραγματικῶς ἓν' ἀπὸ τὰ καλύτερά του, — κι' ἀπὸ κεῖνα μάλιστα ποὺ μπορεῖ νὰ τὰ διαβάζη κι' ἡ νεολαία, — ἔλαβε μιὰ μεγάλη τιμή· Ἡ Ἀκαδημία τοῦ ἀπένειμε τὸ Ἔπαθλον Βικέλα τοῦ 1926, κι' ἡ σχετικὴ ἔκθεση, γραμμένη ἀπὸ τὸν εἰσηγητὴ τῆς Ἐπιτροπῆς κ. Καστῆ Παλαμᾶ, διαβάσθηκε ἀπὸ τὴν Γ. Γραμματέα κ. Σίμο Μενάρδο κατὰ τὴν πανηγυρικὴ συνεδρίαση τῆς Ἀκαδημίας τὴν 25η Μαρτίου.

Ὅσο γιὰ τὸ Ἔπαθλον Βικέλα τοῦ 1927, αὐτὸ ἀπενεμήθη στὰ «διηγήματα» τοῦ κ. Παπαντωνίου, ἄλλο ἐξοχο λογοτεχνικὸ βιβλίο, γιὰ τὸ ὁποῖο σᾶς μίλησε πρὸ καιροῦ ὁ κ. Φαίδων.

Τὸ Ἔπαθλο Βικέλα εἶναι ἐτήσιο. Κατὰ τὴ διαθήκη τοῦ ἀθλοθέτη, — τοῦ συγγραφέα τοῦ «Δουκῆ Δάρα», ποὺ στάθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς πατέρες τοῦ Νεοελληνικοῦ Διηγήματος — βραβεύεται μὲ αὐτό, ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα ἢ τὰ διηγήματα ποὺ βγαίνουν κάθε χρόνο σὲ βιβλίο, ἐκεῖνο ποὺ «προέχει ὑφ' ἅλας τὰς ἐπόψεις ὡς λογοτεχνικὸν ἔργον».

Ὁ εὐθαστός μας φίλος καὶ παλαιὸς συνεργάτης κ. Ἰάκ. Χ. Δραγάτσης, ὁ λυκειάρχης, πληροφορεῖ τὴν *Ἠλιόλουστην* ποὺ μᾶς ἔχει ρωτήσει, ὅτι τὸ ὀρθὸν εἶναι *Ἐγκυκλοπαιδεία*. Ὅσοι τονίζουν *Ἐγκυκλοπαίδεια*, παρασύρονται ἀπὸ τὸ *Προπαίδεια*, ποὺ ἐπίσης δὲν εἶναι ὀρθόν, γιατὶ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη ἐπίθετο *προπαιδής*, ὅπως *ἀληθής-ἀλήθεια*, *ἀκριβής-ἀκρίβεια*, κτλ. Ἀλλὰ τέτοιο ἐπίθετο δὲν ὑπάρχει· τὸ οὐσιαστικὸ προῆλθε ἀπὸ τὸ *προπαιδεύω*, ἄρα *προπαιδεία*, ὅπως ἀπὸ τὸ ἁπλὸ *παιδεύω* ἔγινε *παιδεία*. Ἔτσι λοιπὸν πρέπει νὰ λέμε καὶ *Ἐγκυκλοπαιδεία*, κατὰ τὸ *συμβασιλεία* (κι' ὄχι συμβασίλεια) *ἐθελοδουλεία* (κι' ὄχι ἐθελοδούλεια) κτλ. — Αὐτὰ μοῦ γράφει ὁ κ. Δραγάτσης, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ σωστὰ εἶναι *Ἐγκυκλοπαιδεία*, *Προπαιδεία*. Ἀλλὰ ὅπως ἐπεκράτησε τὸ *Προπαίδεια*, ἔτσι τείνει νὰ ἐπικρατήση καὶ τὸ *Ἐγκυκλοπαίδεια*, καὶ γι' αὐτὸ εἶπα ὅτι ἡ λέξη διφορεῖται. Ἀλλωστε στὴ γλῶσσα μας, — ἀδιάφορο γιὰ ποιοὺς λόγους — ἔχουν ἐπικρατήσει κι' ἄλλα τυπικῶς λανθασμένα, ὅπως π. χ. *Πανεπιστήμιον*, ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ *Παναπιστημεῖον* (κατὰ τὸ *Χημεῖον*, *Ἰατρεῖον* κτλ.) καὶ *Ἀκαδημία* ἀντὶ *Ἀκαδήμεια* (ἀπὸ τὸ Ἀκάδημος.) Αὐτὸ μάλιστα, ὡς ἐπικρατέστερο, τὸ παραδέχθηκε κι' ἡ «Ἀκαδημία (ὄχι Ἀκαδήμεια) Ἀθηνῶν», καὶ τὰ μέλη της λέγονται *Ἀκαδημαϊκοί*, καὶ ὄχι *Ἀκαδημεικοί*, ὅπως θὰ λεγόνταν ἂν εἴχαν παραδεχθεῖ τὸ ὀρθὸ Ἀκαδήμεια. Στὴ γλῶσσα, βλέπετε, πολλὲς φορὲς ἡ συνήθεια γίνεται νόμος. Καὶ πάλι, γιὰ νὰ γίνη ἕνας τύπος, λανθασμένος κι' ἀδόκιμος, συνήθεια, συντρέχουν κάποιες φυχολογικὲς αἰτίες, ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὶς παραδλέπομε.

Πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γράμμα σου *Τζονόντα*, τὸ ξέσπασμα αὐτὸ τῆς ἀγάπης σου, ποὺ τὸ προκάλεσε ἡ εὐκαιρία τῆς Πεντηκονταετηρίδας μου. Χαίρω πολὺ ποὺ, ἀξαιτίας μου, σὲ δένει τώρα «ἡ ἀλυσίδα τῆς φιλίας» μὲ 18 ἄλλα κορίτσια καλὰ σὰν καὶ σένα, καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχὲς ποὺ τόσο εὐγλωττα καὶ ποιητικὰ ἐκφράζεις στὸ τέλος.

Ἔκαμες πολὺ καλά, *Μικρομεγάλη*, ποὺ μοῦ ἔγραψες ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ σὲ γνωρίσω. Κι' εἶδα, ἀλήθεια, πὼς τὸ ψευδώνυμο σοῦ ταιριάζει. Ἀλλὰ νὰ μὴν ἀνησυχεῖς γιὰ τὸ μέλλον. Ἴσα ἴσα, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτὴ τὴν παιδικὴ ἡλικία σκάπτεσαι καὶ σὰ μεγάλη, καὶ ξέρεις πὼς «ἡ ζωὴ κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ ἀνθόσπαρτη» καὶ δὲν πλάθεις «ρόδινα ὄνειρα», ὅπως συνήθως τὰ κορίτσια τῶν 15 καὶ 16 χρονῶν, νομίζω πὼς δὲν ὑπάρχει φόβος νὰπογοητευθῆς ποτέ. Ἀπεναντίας, κάθε καλὸ ποὺ θὰ σοῦ παρουσιάζει ἡ ζωή σου, θὰ τὸ βρίσκεις μεγαλύτερο σὰν ἀνέλπιστο, καὶ θὰ τὸ χαίρεσαι περισσότερο. Ἀλλὰ καὶ τὰ δυσάρεστα ἀκόμη, — γιατὶ καὶ κοιὰ ζωὴ δὲν ἔχει τὰ δυσάρεστά της ; — θὰ τὰ περμένεις καὶ δὲν θὰ σοῦ κάνουν τόση ἐντύπωση. Δὲν χάνεις λοιπὸν καθόλου νὰ εἶσαι . . . *Μικρομεγάλη* κι' ἐξακολούθησε. Μόνο ποὺ ὁ κ. Δραγάτσης θὰ σοῦ παρατήρησε ἴσως ὅτι τὸ σωστὸ εἶναι *Μικρομεγάλη*.

Σ' εὐχαριστεῖ ὁ Ἀνανίας, *Ἀντινέα*, καὶ σὲ πληροφορεῖ ὅτι κι' αὐτὸς ἔβγαλε φέτος χιονίστρες καὶ τώρα περιμένει τὸ μαγιόνερο γιὰ νὰ τοῦ τὶς γιατρέψη . . . Ὅσο γιὰ τὰ γενέθλιά του — 29 Φεβρουαρίου, — πὰ γιόρτασε μ' ὅλη τὴ χιονιά, (ἀφοῦ τἄχει ὁ καϊμένος μόνο μιὰ φορὰ κάθε τέσσερα χρόνια) κι' πρόσφερε πολλὰ . . . ἀλογοπαίγνια, — «ἀντὶ γιὰ παγωτά», εἶπε, — σ' ὅσους ἤρθαν νὰ τὸν συγχαροῦν.

Νὰ κι' ἡ *Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ*. Αὐτὴ γεννήθηκε λίγες ἡμέρες πρωτύτερα ἀπὸ τὸν Ἀνανία — 26 Φεβρουαρίου, — ὥστε μπορεῖ καὶ γιορτάζει κάθε χρόνο. Καὶ φέτο ἔλαβε ἕνα σωρὸ δῶρα ποὺ τὴν εὐχαρίστησαν πολύ : μιὰ λάμπα, ἕνα πράσινο τσαντάκι, ὄφασμα γιὰ φόρεμα, ἕνα λεδκωμα, τρία βιβλία, λουλουδίαις, παραμέλλες . . . Τῆς εὔχομαι λοιπὸν τοῦ χρόνου νὰ λάβει τὰ διπλά, καὶ τὰ χρονάκια της νὰ τὰ ἑκατοστήση.

Αὐτὸ δὲν εἶν' ἐμπόδιο, *Ἀνεμώνη* : γράφεις τὴ γλῶσσα μας ἀρκετὰ καλὰ καί, ὅπως πῆρες Ἔπαινο, μπορεῖ μιὰ χαρὰ νὰ πάρῃς κάποτε καὶ Βραβεῖο. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἰδέα ποὺ θὰ σοῦ ἔλθει νὰ γράψης. Ὡστόσο κάνεις καλὰ ποὺ διαβάζεις ὅλο ἑλληνικὰ βιβλία, γιὰ νὰ μαθαίνῃς καλύτερα τὴ γλῶσσα. Εἶσαι σὲ ξένον τόπο καί, ἂν δὲν τὸκανες αὐτό, θὰ κινδύνευες καὶ νὰ τὴν ξεχάσῃς. Περιττὸ τώρα νὰ σοῦ πῶ πόσο σὲ ὠφελεῖ νὰ καταγίνεσαι μαζύ μου, νὰ μοῦ γράφῃς, νὰπαντᾶς σὲ διαγωνισμοὺς κτλ. Θὰ σοῦ σύσταινα ἀκόμα νὰνοίξῃς ἀλληλογραφία μὲ μερικὰς Διαπλασοποδίες.

Μὰ βέβαια, *Νέμεσις*, ποὺ δὲν πρέπει νὰ εἶσαι θυμωμένη, ἂν δὲν σοῦ ἀπάντησα φέτος ἀκόμα «μὲ ὁλόκληρο παράγραφο». Ἀπλὴ σύμπτωση, βλέπεις, νὰ προηγοῦνται ἄλλα γράμματα καὶ νὰ γεμίζῃ ὁ διαθέσιμος τόπος . . . Θὰ πῶ στὴ *Μυρίνη* πόσο σοῦ ἀρέσουν τὰ κομμάτια της, καὶ στὴ *Μέλισσα* ὅτι μετέφρασες γερμανικὰ τὸ «Μὴ-μελησμόνει» της κι' ἡ δασκάλα σου εὐχαριστήθηκε πολύ.

Ὁρίστε ! πάλι μοῦ τελείωσε ὁ τόπος. Κι' εἶχα φυλάξει, γιὰ νὰ παντήσω, ἕνα σωρὸ ὡραῖα γράμματα: τῆς *Ρετσίνας* (ποὺ εἶχε καὶ τόσον καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃ), τῆς *Ἀνθαλουσίας* (ποὺ μπορεῖ νὰ στείλῃ κι' ἄλλα κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα), τῆς *Φιλόγελης*, τῆς παλιᾶς μου *Νεφέλης* ποὺ τῆς ἔστειλα τὸ φυλλάδιο ποὺ ζήτησε καὶ τῆς διαβεβάζω τὶς εὐχαριστίες τοῦ κ. Ξ. γιὰ ὅσα γράφει, τῆς *Καζούρας*, *τῆς Πάνθειας*, τῆς *Ἤβης* (δυὸ τῆς κιόλα γράμματα), τῆς *Αἰγυπτιοπούλας* καί . . . καί . . . Ἂς μὴ μοῦ θυμόσουν οἱ καλές μου φίλες, παρ' ἂς μοῦ ξαναγράψουν σὰ νὰ τοὺς ἀπάντησα.

Καὶ τώρα θὰ ἐκφράσω τὶς πιὸ θερμές μου εὐχαριστίες στὰ καλὰ Διαπλασόπουλα ποὺ ξεσπάθωσαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Εἶναι τὰ ἑξῆς : *Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν*, *Σύλλογος «Μάστιξ»*, *Θαλασσοταραχή*, *Σπαθὶ τοῦ Βουλγαροκτόνου*, *Ἀλβίνη Θεοδωρίδου*, *Ἠλιόλουστη*, *Τρελὸ Φοιτητάκι*, *Ἐμμ. Κ. Σκίβαλος* καὶ *Μικρὸς Λόρδος*. Μπράβο τους !

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : *Σουλιώτισσα*, *Ἀννίβας*, *Μικρὴ Ἀλσατίς*, *Ροδοδάφνης*, *Βαλέντσια*, *Περιστερά*, *Πέτρος Ρισνσαί*, *Ἄγνωστη*, *Νιαγάρας*, *Ἄχ Πόλη*, *Γενναία Σπάρτη*, *Νάρκισσος*, *Λάουρα*, *Μάγισσα*, *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν* καὶ *Ρέα*. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ διπλοῦ κατιβάματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Πτολεμαῖος, ἀ. (;). Γασκῶνος, ἀ. (;;). Δεμονανθύς, ἀ. (ΕΠ). Μικρασιατικὴ Ἀκτή, κ. (ΕΜ). Γλυκειὰ Μελοχοροινούλα, κ. (;). Ἐρωτόκριτος, ἀ. (ΙΚ). Ἀετός, ἀ (ΓΑ). Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, ἀ. (ΑΜ). Κοτσομπόλα, κ. (ΑΓ). Ἔλλην Νικητής, ἀ. (Φάληρον). Πορφυρίς, κ. (3+5). Σκόρπια Ροδοπέταλα, κ. (.....). Στεναγμὸς τοῦ Πόνου, ἀ, (;). Χρυσὴ Πεταλούδα, κ. (;!).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Δοξασμένο Ἠπειρωτάκι, ἀ. Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Χρυσοπηγὴν* (ἔκαμες λοιπὸν καλὰ πο

θήματα·) *Πληγωμένο Πουλάκι* (χαίρω πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφεις συχνά·) *Γενοβέφαν* ὑποθέτω — γιατί πρῶ νὰ θυμοῦμαι! — ὅτι δὲν θὰ ἤλθε ἡ σειρά τους· μιὰ 'Αγγελία, κι' ἀπὸ μιὰ μόνο λέξη νἀποτελεῖται, ἔχει 6 δρ. ὥστε ὀφείλεις μιὰ δραχμή·) *Νεάνιδα τοῦ Ἰονίου* (ἔστειλα 10 τετράδια·) *Φίλανθον* (παραστικά, ἔστειλα)· *Ὀμορφην Ταιγγάναν* (ἔ, μὰ ἦτο καιρός! τώρα, ἐλπίζω, νἀναπληρώσης· ἔστειλα· ὑπόλοιπον δρ. 10,20·) *Ζιζάνιο* (χαίρω πολὺ· γράφε μου·) *Ἀνθούλαν* (μποροῦσες κι' ἔχαμες καλὰ ποὺ ἔστειλες· τώρα θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ·) *Πεταλούδαν* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ γιὰ ὅσ' γράφεις κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφεις συχνά·) *Μῆτσον Κατσώνην* (συνδρομαὶ ἐλήφθησαν· εὐχαριστῶ·) *Μεγάλην Ἑλλάδα* (ναί·) *Ἀετὸν* (σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο· ὅσο γιὰ τὸν Μεταγραμματισμό, οὔτε δέχομαι τώρα, οὔτε ἠμπορεῖ νἄναι·) *Ἐκδικητὴν* (ἐλήφθησαν·) *Κύκνειον Ἆσμα* (ἔστειλα 4 τεμ. κι' ἔχω στὴ διάθεσή σου δρ. 6,90·) *Πριγκίπισσαν Λολάτταν*, *Γλυκειὰν Χαραυγὴν* κ.τ.λ. κτλ.

Κουρελάκι, *Ξερόβηχαν*, *Γενναίαν Σπάρτην*, *Ἐλ. Ρουσάκην*, *Μελαχροινούλαν* (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *26 Μαρτίου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 31 Μαΐου

257. *Δεξίγριφος*

Στὴν τσέπη θὲς νὰ βάλῃς
Τόσο μεγάλη πόλη;
Μὲ τἄρθρο της τὴν παίρνεις
Κι' ἔτσι χωράει ὅλη.

Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου

258. *Στοιχειόγριφος*

Ἄνθρωπε, εἶμαι ἐγώ·
Ἡ πρώτη κατοικία σου.
Μ' ἂν πῇς, ἀπὸ κακία σου,
Νἀποκεφαλισθῶ,
Ποῦ ξέρεις... συλλογίσου...
Αὐτὸ ποὺ θὰ προκύψῃ
Στ' ἄρθαστα ἐκεῖνα ὕψη,
Μὴν εἶναι κι' ἡ στερνή σου!..

Ρασπουτίν

259. *Μεταγραμματισμὸς*

Ὅταν τὸ πίνῃς μέτρια,
Σοῦ φέρνει εὐδιαθεσία.
Τοῦ ἀλλάζεις τὸ κεφάλι του;
Τ' ἀκοῦς στὴν ἐκκλησία.

Γ. Ι. Σ.

260. *Αἴνιγμα*

Τί δέντρο ὡραῖο, μεγάλο!
Μᾶχει καὶ κάτι ἄλλο.
Νά: καὶ στὰ τρία γένη,
Τὸ ἴδιο δέντρο μένει.

Περιπλοκᾶς

261. *Πυραμὶς μετὰ Ρόμβου*

\+
\+ + +
\+ + + + +
* * + + + * *
* * * * + * * * *

Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: σύμφωνον, συμπερασματικόν, πορέχει ὕδωρ, ἀρχαιότατος βασιλεύς, κάτοικος νομοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὸν Ρόμβον, τὸν ὁποῖον δηλοῦν οἱ σταυροί, καθέτως καὶ ὁριζοντίως τὰ ἴδια. Ἡ προτελευταία λέξις εἶναι πρόθεσις, καὶ τὸ τέλος φωνῆεν.

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης

262. *Κρυπτογραφικὸν*

1 2 3 1 4 5 3 = Ζῶν, ἀλλ' ὄχι ζῶον
2 3 1 5 3 = Ἐπίρρημα τόπου
3 2 4 5 3 = Στοιχεῖον
4 5 1 5 3 = Ἄνθος
5 4 3 2 5 3 = Εἶδος πτηνοῦ

Εὐστράτιος Παξινὸς

263. *Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος*

— Τοτό, ξέρεις τί ἔχει μέσα ἡ θάλασσα;

— Πολλά. Ποιὸ ἀπ' ὅλα ἐννοεῖς;

— Μ' αὐτὸ ποὺ εἶπα.

Γόρδιος Δεσμὸς

264. *Ἐπιγραφὴ ἐκ Τρεπλῆς Ἀκροστιχίδος*

* * * Εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστε-
* * * ρίσκων νὰ τεθοῦν τὰ τρία
* * * πρῶτα γράμματα ἑκάστης
* * * τῶν κάτωθι ζητουμένων
* * * λέξεων κατὰ σειράν, καὶ
* * * θὰ σχηματισθῇ Ἐπιγρα-
* * * φὴ πρὸς ἀνάγνωσιν:

1, Σοῦ φέρνει τὴν Διόπλασιν! 2, Ἐλαφρὸς ἄνεμος· 3, Πέλαγος· 4, Θεά· 5, Κρητὴς τοῦ Ἅδου· 6, Συγκριτικόν· 7, Αἱ μετὰ τὰς Καλένδας ἡμέρας τοῦ ρωμαϊκοῦ μηνός.

Τσούχρα

265. *Ἑλληνοσύμφωνον*

ουει - ααανο - ειη - ο - ερ
Ἀμφιτρίτη

266. *Γρῖφος*

ἄν
τῷ
εεε τῷ τῷ ἄν ἄν κόν
εεεε λε εγ ρουφ πλά πλά
ετε τῷ τῷ ἄν ἄν
τῷ ἄν

Συμεὼν Β. Μαλαμῆς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

267. *Sans Voyelles*

dnnz - l - bn - xmpl

Ἀπάνεμο

268. *Sans Voyelles*

vnt - ds - vnt - tt - st - vnt

Κων. Π. Ξένος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 3

28. Ναυσικᾶ (ναῦς, ἡ, κᾶ.) — 29. Καναπὲς (πὲς Κανᾶ.)—30. Ἡρώδης (ἡ, ρῶ, δις.)— 31. Αἶβας - Ἄλβις.—32.

Α Σ Σ Μ
Ν Ο Ο Ω
Η Π Ν Ρ
Θ Λ Π Α Η Α Ε Α
Α Ι Ρ Ν Κ
Ο Ο Ο Ο
Σ Σ Σ Σ

33. ΜΙΔΑΣ
ΙΜΑΣ
ΔΑΣ
ΑΣ
Σ

34. ΚΛΕΟΨΩΝ (Κ-ίων, Λ-άμα, Ἐ-ρέα, Ὀ-βολός, Φ-όρος, Ὠ-μέγα, Ν αὖλος.)

—35. ΑΙΑΚΟΣ (ΚαΑρης, ΕὖρΙπος, ΣαλΑμίς, ΤεὖΚρος, πάρΟδος, ΧριΣτός.)—36. Μή μου τοὺς κύκλους τάραττε. — 37. *Μηδενὶ πονηρῷ συγκατοικήσεις.* (μηδὲν ὑπὸ νῖ ρῷ, σὺν κ, Ἄττη κι' Ἴσις.) — 38 - 39. 1. Clémenceau (clément, sceau.) 2. Poincaré (point, carré) LOUIS (Lille, Olympe, Ulysse, Isabelle, Sein.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΗ' — 337/

Ο Ταρταρῖνος καὶ ὁ Γασκῶνος χαιρετοῦν ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα.

/ΚΗ' — 338/

ΒΟΛΙΩΤΙΚΗ ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Λορελάϊ—Φαίνη Γρῆμαν, Ἀνθισμένη Μηλιά = Ἀλεξάνδρα Μελᾶ, Δαφνούλα—Ναδία Μελᾶ, Μέγας Ἀλέξανδρος—Ἄλεκ. Βελισσαράτος. Μπούη! Καλὰ τὰ καταφέραμε;

Ἡ τῶν Ἀποκαλύψεων: ΗΛΙΟΣΤΑΛΑΚΤΗ

/ΚΗ' — 339/

Ξενητεμένο Ἠπειρωτάκι, εἶμαστε πατριῶτες· ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικά; Στεῖλε πρῶτος. Α. Ἀποστόλου, Κολωνοῦ 27 Ἀθῆναι. **Δοξασμένο Ἠπειρωτάκι**

/ΚΗ' — 340/

Ο ΚΟΥΤΟΥΤΣΙΚΟΣ ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα κάτω τῶν 15 ἐτῶν. Ποῖος δέχεται; Γράφτε καὶ στέλνω πρῶτος. Δ/σις: Νίτσαν Κακουλίδου (διὰ Κουτούτσικον), Παπάφη 5, Θεσσαλονίκην.

/ΚΗ' — 341/

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Δ/σίς μου ἄλλαξε: Νίκον Τύσκαν, Μαρούσι.

Ξερόβηχας

/ΚΗ' — 342/

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ: Ἐθνικὴ Πίστις = Ἀλβανός, Κουφοπεφαλάκης = Νικολούδης, Βαρωνὶς Πετρονέγρου = Καλέβα, Μέγας Πιταρῖκος = Μπουρνιᾶς, Λόρδος Γκλέναρβαν = Χατζόπουλος.

Ὁ τῶν ἀποκαλύψεων: **Πολυλογᾶς**

/ΚΗ' — 343/

Συγχαίρω τὰ ἑξαπνα κεφάλια τοῦ «Συλλόγου τῶν Ψυχολέγων» καὶ τοὺς ὑποσχομαι ὑποστήριξιν!!!

Μελαχροινὴ τοῦ Σκέττιν

/ΚΗ' — 344/

Φάρε τοῦ Βοσπόρου, Ρόδον τὸ Ἀμάραντον, ἔστειλα. Σαπουνόφουσκα, Λάουρα, εὐχαριστῶ. Τελέσιλλα, Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, Λορέττα, Σαγηνεύτρια, Ἀλαφροΐσκιωτη, Μαύρη Γάτα, Γλυκειὰ Ξανθούλα, ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια; Δ/σις: (ΚΗ' — 220). Τρελλοκόριτσα, εὐχαρίστως. **ΡΕΑ**

/ΚΗ' — 345/

Διαπλασόπουλα, σύλλογοι, δεῖξτε τὴν ἐξυπνάδα σας ἀνακαλύπτοντάς με· εἶμαι ὁ... ΑΝΝΙΒΑΣ

/ΚΗ' — 346/

Νόμα, Ἀνδαλουσία, ἀλληλογραφοῦμε; Ἰωάννην Μακρῆν, χαρτοπώλην, διὰ Φίλανθον, Λάρισσαν. **ΦΙΛΑΝΘΟΣ**

/ΚΗ' — 347/

Κλαίρη, τετραδιάκι σου δὲν ἔλαβα γιατί λείπω καιρὸ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα· ποιὰ ἡ σύστασή σου; **Τώνη Μονάχη**

/ΚΗ' — 348/

Ψυχολέγοντα, κατόπιν μακρᾶς σκέψεως, ἔρχομαι πρῶτος νὰ σᾶς συγχαρῶ διὰ τὰς ἀρχαιρεσίας σας. Καὶ τώρα τί θὰ κάμετε; Νἀρχίσουμε νὰ τρέμουμε ἢ ἀκόμη; Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργός σας πότε θἀρχίσῃ νὰ γαυγίζει; **ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ**

/ΚΗ' — 349/

Ρετσίνα = Ἄννα Λάσκαρι. Ἔνδοξος Σουλιώτης = Ἀντώνιος Κούλης. Ρήγας Φεραῖος = Ἀμβρόσιος Κάππαρης. Φλογέρα = Ναταλία Κακκώνη. Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα = Νικόλαος Λαγουδάκης. Δάφνης Στέφανος = Γεράσιμος Κοσμετάτος. Ἴων = Ξενοφῶν Τριανταφύλλου. Μικρὸς Ἥρως — Γεώργιος Γκάβας **ΜΠΕΚΑΣΙΝ**

/ΚΗ' — 350/

Πριοτομαινόντας στὸν Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους-ὅλες· **Στέναγμὲς τοῦ Πόνου**

/ΚΗ' — 351/

Παπαδάτε, ἰδὲν εἶμαι τὸ Δοξασμένο Στρατιωτάκι. **Κουτρουβῆς**

/ΚΗ' — 352/

Μαγεμένο Βασιλόπουλο = Γιάννης Ζερβός, Κασσιόπη = Κοσοπούλου, Σπαρτιάτης = Παρασκευᾶ, Ναυτοπούλα = Χρυσαφίδου. **Κουκουναροθρεμμένος**

/ΚΗ' — 353/

Λουλούδια μου, χρόνια πολλὰ καὶ τυχῆ. **Ἐβελίνα**

/ΚΗ' — 354/

Κύκνειον Ἆσμα, ὕπνον ἐλαφρόν. **Ἀργυρὰ Σελήνη**

/ΚΗ' — 355/

Διαπλασόπουλα-ες, ἕνα τετραδιάκι θὰ μὲ εὐχαριστοῦσε πολύ. Δ/σις: Μανουηλίδην, Μενάνδρου 46-Β, Ἀθῆναι. **Γασκῶνος**

/ΚΗ' — 356/

Μαΐμοῦ τοῦ Κωλέττη = Σαπελλάκη Φλογέρα = Ναταλία Κοκκώνη. Πα Σκλαβιά = Ἀγαλίδου. Διαβολεμένο Δι πλασόπουλο = Α. Μ. Μπουρνιᾶς.

Ναύαρχος Μιαούλης

/ΚΗ' — 357/

ΖΟΥΛΕΙΚΑ, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικ «Βολιώτικη Παρέα», εὐχαριστ Θέλω νἀλληλογραφήσω μὲ Διαπλασόπου λες ποὺ κάθονται στὴν Ἀθήνα.

Τὸ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛ

Ποὺ πιστεύει νὰ τὸ ψηφίσουν ὅλοι; Δ/σις: (ΚΗ'—5).

/ΚΗ' — 358/

Λάβω: Χαρδανάπαλος = Γ. Περσάκη. **ΑΘΗΝΑΙΟΣ**

/ΚΗ' — 359/

Η Μελαχροινούλα ἐψήφισε: Τά Κούγκαν, Κρίνα, Ἀγνὴ Ψυχοῦλα, Μ μεσιν, Σκανδαλιάρικο Διαβολάκι, Κοκ ζουσαν Κεανέλλεκον. Σεῖς τὴν ψηφίσατε

/ΚΗ' — 360/

Ξεροβήχα, Κολοκυθόσπορε, Γιασρία περιμένω ἀκόμη διὰ Μ. Μ. **ΕΓΩ**

/ΚΗ' — 361/

Αἰγυπτία = Εὐγενία Κουμαριανέ ἔτεις κι' ἄλλο ψευδόνυμο, τὸ ὁποῖ ἐπιφυλάσσομαι νὰ ἀποκαλύψω ἀργότερα. **ΝΙΑΓΑΡΑΣ**

/ΚΗ' — 362/

Κολοκυθόσπορε, νὰ μὴ φυτρώνης ἐκ ποὺ δὲν σὲ σπέρνουν, γιατί!!! **ΝΙΑΓΑΡΑΣ**

/ΚΗ' — 363/

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΣΙΓΟΝΗ

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ἓν βιβλίον ἀφιερωμένον εἰς τοὺς νέους οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἐνστερνισθοῦν ὡς ἐν τερικὴν τῶν ἀνάγκην τὸ νὰ ἐκτελέσουν ἔργα μεγάλα.

Τιμᾶται Δρχ. 10

(Τἀχυδρ. τέλη ἐσωτ. δρ. 1. Ἐξωτ. δρ. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, ταμ πτερα, πρακτορεῖα ἐπαρχιῶν καὶ εἰς τ Γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. ΚΑΣΙΓΟΝΗ

/ΚΗ' — 364/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΝΘΕΩΝ

Η Δ/σις ἀλλάζει: Μαρίαν Παυλάκη (ἀπ Σύλλογον Ἀνθέων) Σταδίου 33 Ἀθῆνα Μὴ ξεχνᾶτε τὸν διαγωνισμό μας (ΚΗ' 280). Νέα μέλη προσῆλθον Ἰσπανιόλα, Γι λάτεια, Γενοβέφα.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ

ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ).

Ἀδελφούλα μου, δρ. 17,50 /5,50 καὶ 7,50/.
Ἀναδυομένη, δρ. 25 /6 καὶ 8,50/.
Δὲν εἶμ' ἐγώ, δρ. 20 /5 καὶ 7/.
Θεατρον, Τόμος Β' δρ. 40/6,50 καὶ 9/. Τόμος Γ' δρ. 30 /6 καὶ 7,50/.
Ἰσαβέλλα, δρ. 25 /5 καὶ 7/.
Καπὸς Δρόμος, δρ. 17 /5 καὶ 7/.
Καλὸς Δρόμος, δρ. 11,80 /5 καὶ 7/.
Κόκκινος Βράχος, δρ. 20 /5 καὶ 7/.
Κόσμος καὶ Κοσμᾶς, δρ. 30/6,50 καὶ 8,50/.
Λάουρα, δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Μαργαρίτα Στέφκα, δρ. 17 /5,50 καὶ 7,50/.
Παιδικὸν Θέατρον, Δύο τόμοι, ἕκαστος δρ. 17 /5,50 καὶ 7,50/.
Πετριὲς στὸν Ἥλιο, δρ. 15 /5 καὶ 7/.
Πλούσιοι καὶ Φτωχοί, δρ. 30/6,50 καὶ 9/.
Στάχυα καὶ Παπαρούνες, δρ. 15 /6 καὶ 8/.
Στέλλα Βιολάντη, δρ. 17 /5 καὶ 7/.
Τερέζα Βάρμα-Δακόστα, δρ. 25 /5,50 καὶ 7,50/.
Τίμιοι καὶ Ἄτιμοι δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ, δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Τυχεροὶ καὶ Ἄτυχοι δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Ὁ Τρελλὸς μὲ τοὺς Κόκκινους Κρίνους, δρ. 20 /5,50 καὶ 9/.
Ἡ Τρίμορφη Γυναίκα, δρ. 30/6,50 καὶ 9/.
La Mauvaise Voie, Μετάφρασις τοῦ «Κακοῦ Δρόμου» δρ. 15 /5 καὶ 7/.

ΤΥΠΟΙΣ ΣΠΥΡ. Ε. ΣΚΡΓΙΛΑΔΟΥ, ΡΗΓΙΛΛΗΣ ΣΤΑΥΡΟΥ 10. ΑΘΗΝΑΙ.